

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ

જીન શાસન જ્યોતિર્ધર આત્મારામજી
શત વર્ષ ઉજવીએ ઉત્સવ આજ ને
ન્યાયાંભોનિધિ વિજ્યાનંદ સૂરિ તાણાં,
સંસ્મરણે! ઉર ધરતા સરશે કાજ ને.

પુસ્તક : ૬૦
અંક : ૬-૭

ચૈત્ર-વૈશાખ
એપ્રિલ-મે-૬૩

આત્મ સંવત ૬૭
વીર સંવત ૨૫૧૬
વિક્રમ સંવત ૨૦૪૬

અ નુ ક મ શિ કા

ક્રમ	લેખ	લેખક	પૃષ્ઠ
૧	વીરકુંવરની વાતડી	પંડિત વીરવિજયજી કૃત	૪૧
૨	શ્રી મહાવીર પરમાત્માનું વ્યાપક જીવન	સંપાદક : નગીનદાસ હરજીવનદાસ શાહ	૪૨
૩	આચાર્યશ્રી આત્મારામજીનું વ્યક્તિ દર્શન	શાહ નગીનદાસ હરજીવનદાસ શાહ (શતાબ્દી ત્રયમાંથી સાબાર)	૪૬
૪	વીરનર આત્મારામ	પંડિત સુખલાલજી	૫૬
૫	શ્રી વિજયાનંદસૂરિ સ્વર્ગાશ્રેણી શતાબ્દીનું ભવ્યાત્મિક શુભારંભ તથા પદ્મલકૃત મહોત્સવ સમારોહ	પ. પૂ. નવિનચંદ્રવિજયજી મહાધાજ સા.	૫૮
૬	હું તમે અને આપણે	પ્રા. પ્રફુલ્લા આર. વોરા	૬૩
૭	સમચાર	સંકલન : સંજય એસ. ઠાર	૬૫

નવા આજીવન સભ્યો

✓ ૧. શ્રી પ્રવીણચંદ્ર શાન્તીલાલ શાહ ભાવનગર

✓ ૨. શ્રી ભરતકુમાર અમૃતલાલ શાહ મલાડ વેસ્ટ મુંબઈ

શ્રી જૈન આત્માનંદ સભા તરફથી યોગ્યેશ મેમ્બર સાહેબોનો મહા માસ
તથા ચૈત્ર માસનો પાલીતાણા સિદ્ધગીરી યાત્રા પ્રવાસ

—: મહા માસની યાત્રા પ્રવાસના દાતાઓ :—

૧. શેઠશ્રી વનમાળીદાસ ગોરધનદાસ શાહ
૨. શેઠશ્રી પોપટલાલ રવજીભાઈ સલોતના ધર્મપત્ની શ્રીમતી હસુમતીબેન
૩. શેઠશ્રી ખીમચંદ પુરસોતદાસ શાહના ધર્મપત્ની બેન હરકોરબેન જોરાજીભાઈ શાહ
૪. શેઠશ્રી હઠીચંદ ઝવેરભાઈ શાહના ધર્મપત્ની બેન હેમકુંવરબેન
હ. શાહ ભુપતરાય નાથાલાલ
૫. શેઠશ્રી કાન્તીલાલ રતીલાલ સલોત તથા કુમારી વનિતાબેન કાન્તીલાલ સલોત

—: ચૈત્ર માસની યાત્રા પ્રવાસના દાતાઓ :—

૧. શેઠશ્રી સકરચંદ મોતીલાલ મુળજીભાઈ શાહ
૨. શેઠશ્રી કપુરચંદ હરીચંદ માચીસવાળા હ: તેમના ધર્મપત્ની અ. સૌ. અનોપબેન
૩. શેઠશ્રી વૃજલાલ ભીખાભાઈ શાહ (દલાલ)
૪. શેઠશ્રી નાનચંદ તારાચંદ સ. પરીવાર
૫. શેઠશ્રી બાબુલાલ પરમાણુદાસ શાહ સ. પરીવાર
(અનુસંધાન ટાઈટલ પેજ ૩ ઉપર)

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ

માનદત્તત્રી : શ્રી પ્રમોદકાંત ખીમચંદ શાહ એલ.એ., બી.કેમ, એલ.એલ.બી.

વીરકુંવરની વાતડી

પંડિત વીરવિજયજી કૃત

- વીરકુંવરની વાતડી કેને કહીએ, કેને કહીએ રે કેને કહીએ
નવીમંદિર બેસી રહીએ, સુકુમાળ શરીર — વીરકુંવર
બાળપણથી લાડકો નૃપ ભાવ્યો, મળી ચોસઠ ઇંદ્ર મહાભ્યો
ઈંદ્રાણી મળી હુલસાવ્યો, ગયો રમવા કાજ — વીરકુંવરની (૧)
- છોરુ ઉછાંછળા લોકના કેમ રહીએ, એની માવડીને શું કહીએ
કહીએ તો અદેખા થઈએ, નાસી આવ્યા બાળ—વીરકુંવરની (૨)
- આમલકી કોડા વશે વીંટાણો, મોટો ભોરીંગ રોપે ભરાણો
હાથે ઝાલી વીરે તાણ્યો, કાઢી નાખ્યો દૂર — વીરકુંવરની (૩)
- રૂપપિશાચનું દેવતા કરી ચળિયો, મુજ પુત્રને લેઈ ઉછળિયો
વીરે મુષ્ટિઝડારે વળિયો, સાંભળિયે એમ — વીરકુંવરની (૪)
- ત્રિશક્તા માતા મોજમાં એમ કહેતા, સખિઓને ઓળાભા દેતા
ક્ષણ ક્ષણ પ્રભુ નામ જ લેતા, તેડાવે બાળ. વીરકુંવરની (૫)
- વાટ જોવાંતા વીરજી ઘેર આવ્યા, જોળે બેસારી હુલસાવ્યા
માતા ત્રિશક્તાએ ન્હવરાવ્યા, આલિંગન દેત — વીરકુંવરની (૬)
- યૌવન વય પ્રભુ પામતાં પરણાવે, પછી સંયમ શું મન લાવે
ઉપસર્ગની ફોજ હડાવે, લીધું કેવળનાણુ — વીરકુંવરની (૭)
- કર્મસૂદન તપ ભાખિયું જિનરાજે, ત્રણ લોકની ઠકુરાર્થ છાજે
ફળપૂજા કહી શિવકાજે, ભવિને ઉપગાર — વીરકુંવરની (૮)
- શાતા અશાતા વેદની ક્ષય કીધું, આપે અક્ષય પદ લીધું
શુભ વીરનું કારજ સીધું, ભાંગે આદિ અનંત વીરકુંવરની (૯)

શ્રી મહાવીર પરમાત્માનું વ્યાપક જીવન

સ્વ. શ્રી કૃતોદયદંડ ઝવેરભાઈ શાહ ના લેખ ઉપરથી

સંપાદક : નગીનદાસ હરજીવનદાસ શાહ .

કલ્યાણપાદપારામં શ્રુતગંગાહિમાચ્છલમ । વિશ્વાંભોજરવિ દેવં વંદે શ્રીજ્ઞાતનંદનમ ॥

પાન્તુ ધ શ્રીમદ્માવીરસ્વામીનો દેશના ગિરઃ । મહ્યા નામાંતરમલપ્રક્ષાલનજલોપમાઃ ॥

શ્રીમદ્ હેમચંદ્રાચાર્ય-પરિશિષ્ટ પર્વ

પ્રેમુ મહાવીરના જીવનના એકએક આદર્શ એટલા આકર્ષક છે કે તેનો વિચાર માત્ર આશ્ચર્યચકિત બનાવી મૂકે છે. એમની અહિંસા આકાશની સમાન વ્યાપક અને સૂક્ષ્મ છે; એમની તપશ્ચર્યા અને સહનશક્તિ અનુપમ છે; એમની ગૃહસ્થ અને સાધુસંઘની વ્યવસ્થાપકતા બંધારણ મહાન રાજનીતિજ્ઞોને પણ મુગ્ધ કરે એવી છે.

પરંતુ એનાથી વિશેષ જે વસ્તુ એમના જીવનમાં દષ્ટિગોચર થાય છે તે એમની સમન્વયશક્તિ છે. અગ્નિ અને પાણી જેવી બે વિરોધી વસ્તુઓનો જ્યારે સમન્વય કરવામાં આવે છે ત્યારે એન્જિનમાં જ શક્તિ ઉત્પન્ન થાય છે તેથી વિશાળ રેલવેગાડી વાયુવેગે દોડી શકે છે. સમન્વયના આધારે જ સંસાર ચાલે છે; એથી જ પ્રકૃતિ વિકાસ કરી રહી છે અને જગત્ ઉન્નતિ કરતું ચાલ્યું છે. તેથી જ શ્રી ઉમાસ્વામિજીએ પત્તવાર્ધસૂત્રમાં ‘પરસ્પરોપગ્રહો જીવાનામ’ એ સૂત્ર મૂક્યું છે.

લગવાન મહાવીરનો સમન્વયવાદ એ જ અનેકાંતવાદ પરંતુ આપણે તે ભૂટી જઈ અનેકાંતની ચર્ચામાં સમન્વય શોધવાને બદલે બંડનની લાવનાને વધારે ભેર આપ્યું છે; ગમે તે એક જ નયને પકડી રાખવાને અંગે અન્ય નયોનો અપલાપ થવાથી અનેકાંત એકાંત બની ગયો.

પરમાત્મા મહાવીર પાસે કેવલજ્ઞાનરૂપ દીપક હતો તેમાંથી ગણધર મહારાજએરૂપ અનેક દીપકો પ્રગટયા; કેવલજ્ઞાનરૂપ ગિંદુરૂપ દ્વાદશાંગીનું જ્ઞાન એમણે જગત્ સમક્ષ મૂક્યું; ત્રીજા ભવમાં મન-વચન-કાયાની પવિત્રતાથી રોમરાયની વિકસ્વરતાપૂર્વક ‘સવિજીવ કેરું’ શાસન રચી ‘ની ભાવનાનો જે સંકલ્પ વીર્યોદ્લાસપૂર્વક કર્યો હતો તેના પુણ્યાનુબંધી પુણ્યથી તીર્થંકરપણું પ્રાપ્ત થતાં કેવલજ્ઞાનના સારભૂત દ્વાદશાંગીના સૂત્રો જગત્ સમક્ષ મૂક્યાં જે હબરો પર્વ સુધી ભવ્યાત્માઓ શ્રદ્ધા કરશે અને મુક્તિ માટે જન્મજન્માંતરમાં પ્રયાણ કરશે. ‘ઉત્પાદવ્યયઘ્નૌવ્યયુક્ત’ સત્’ એ સારભૂત સૂત્રમાં કહેવામાં આવ્યું છે કે આ જગતના તમામ પદાર્થો અનાદિ હોવા છતાં ઉત્પન્ન

થાય છે, નાશ પામે છે, પણ સત્તારૂપે અચળ રહે છે; આ વિરાન એમણે વર્ષો પહેલાં જનસમાજ સમક્ષ મૂક્યું.

મહાન ઇશ્વર શ્રી મહાવીરે જગત્ બતાવ્યું નથી પણ જગતનું સ્વરૂપ બતાવ્યું છે; આત્મા પોતે જ બ્રહ્મા, વિશ્વ અને મહેશ્વર છે. માતાના ગર્ભમાં આવી પોતે જ આહાર લેવામૂકવા વગેરે છ પર્યાપ્તિઓ (શક્તિઓ) ઉત્પન્ન કરે છે અને જીવનપર્યંત તે શક્તિઓનું પાલન કરે છે. તેમ જ જીવન પૂરું થયે તે વિસર્જન કરે છે; અને નવા જન્મોમાં એ રીતે ક્રિયા કરે છે. આ વસ્તુસ્થિતિમાં કર્મજન્ય કાર્ય છે; અન્ય કોઈનું નથી. આત્મા અને કર્મ મળીને આ સંસાર અનાદિકાળથી સરળથો છે. સરળથ છે અને સરળશે. જગતકર્તા ઇશ્વર જેવી વસ્તુ કોઈ વ્યક્તિ રહેતી નથી. આ તેમનો સર્વજ્ઞ સિદ્ધાંત છે.

એમનું તત્ત્વજ્ઞાન નિત્યાનિત્યપણું; એકઅનેકપણું; મૂર્તઅમૂર્તપણું; નિશ્ચય અને વ્યવહાર, દ્રવ્યગુણ પર્યાય, સાત નયો, સપ્તમંગીઓ, છ દ્રવ્યો, પાંચ સમવાયો અને જ્ઞાનક્રિયામયાં મોક્ષ: વગેરે સૂક્ષ્મ હકીકતોથી ભરપૂર છે; આઠ કર્મોનું સૂક્ષ્મ સ્વરૂપ બંધ, ઉદીરણ, સત્તા, સંકેતો વગેરે અન્ય દર્શનોમાં દૃષ્ટિંગોચર થતું નથી.

હવે એ પ્રશ્ન થાય છે કે પરમાત્મા મહાવીર તીર્થંકર કેમ બન્યા? આ અવસર્પિણી કાળમાં ત્રેવીસ તીર્થંકરો જગતના જીવોના ઉદ્ધાર અર્થે થયા પછી એમનો જન્મ તીર્થંકરરૂપે કેમ થયો? શ્રીમાન હરિભદ્રસૂરિકૃત ખાસ હકીકત છે કે આ સંસારનાં સર્વ કલેશો અને ધંધામાંથી સર્વ જીવોનો મન વચન અને શરીરથી અંતઃકરણની ભાવનાપૂર્વક ઉદ્ધાર ઇચ્છનાર અને તે માટે સક્રિય પ્રયત્નની તાલાવેલીથી આત્મા તીર્થંકર બને છે; સંઘ, જ્ઞાતિ અને દેશનો ઉદ્ધાર ઇચ્છનાર ગણધર બને છે અને માત્ર પોતાનો જ ઉદ્ધાર ઇચ્છનાર સામાન્ય કેવલી બની શકે છે. શ્રીમદ્ ઉમાસ્વાતિવાચકે પણ તત્ત્વાર્થસૂત્રની કારિકામાં ભાષિતભાષા ભવેષ્વનેકેષુ એ શ્લોકદ્વારા અનેક જન્મોના શુભસંસ્કારોના પરિપાકરૂપે વિશ્વદીપક શ્રી મહાવીરના જન્મને વર્ણવ્યો છે; બુદ્ધ માટે પણ કહેવત્ય છે કે તેમણે યોદ્ધાસ્ત્વ તરીકેના પૂર્વ જન્મોમાં પ્રજ્ઞા, દાન, જ્ઞાન, શીલ અને ક્ષમા વગેરે દશ પારમિતાઓ સાધી હતી અને પછીથી બુદ્ધ તરીકેનો જન્મ થયો હતો.

આ આત્મા સંજોગવશાત્ કર્મની વિચિત્રતાથી કઈ સ્થિતિએ પહોંચે છે, કેવા દુઃખ અનુભવે છે. જીવનવિકાસના માર્ગમાં આવ્યો છતાં કેવી રીતે અધઃપતનના ઊંડા ખાડામાં પડકાર પડે છે અને પછી કેવા પુરુષાર્થ અને કેવું અપૂર્વ વીર્ય તારવી સંપૂર્ણ ઉન્નતિના શિખરે પહોંચે છે એ દ્રષ્ટાંત શ્રી મહાવીર પ્રભુનું મૂળ્ય અને અદ્ભૂત છે. નયસારના ભવમાં સમ્યક્ત્વ પ્રાપ્ત કરી પછી વમી નાખ્યું; પરંતુ જેમ ધીજનો ચન્દ્રમાં પૂર્ણિમાં બની જાય છે તેમ આખરે તીર્થંકરપણું પ્રાપ્ત કર્યું; તે વચ્ચેના છવીસ જન્મો એમના જીવનમાંથી મનનપૂર્વક સમજવાથી કર્મ અને આત્માની લગાઈમાં છેવટે આત્માનો જય થાય છે. કેમકે એમના પુરુષાર્થ ક્રમેક્રમે બળવાન થતો ગયો અને સત્તાવીસમાં ભવમાં તીર્થંકરપણું પ્રાપ્ત કર્યું. છેવટે કર્મો ઉપર વિજય મેળવી સ્વતંત્ર મુક્તિપદ પ્રાપ્ત કર્યું અને આપણને પૂજ્ય બન્યાં. સંસારમાં અનેક જીવો જન્મે છે અને મૃત્યુ પામે છે તે તો સામાન્ય ક્રમ છે. તેનો ઊહાપોહ હોતો નથી; પરંતુ વિપત્તિના પહાડ તૂટી પડ્યા હોય, મરણાંત કષ્ટો, ઉપસર્ગો એક પછી એક આવતા હોય, એક વખત ઉન્નતિના શિખરે ગયા

પછી અધઃપતનના ખડામાં પડ્યા રહેવું પડ્યું હોય છતાં હિમ્મતપૂર્વક, આત્મશ્રદ્ધાપૂર્વક, પુરુષાર્થપૂર્વક અરગપણે કોઈની પણ દયાની ભિક્ષા માગ્યા વગર, દેવ કે ઈંદ્રની સહાયની અપેક્ષા વગર, આત્મધ્યાન કે રૌદ્રધ્યાન કર્યા વગર, ઉપસર્ગ કરનાર પાપી વ્યક્તિઓ ઉપર પણ અનુકંપા ચિત્તવીને પોતે કરેલાં પૂર્વ કર્મોનાં ફળ સમજી, તેને બહાદુરીથી ભોગવી, ઉન્નત અને દિવ્ય આધ્યાત્મિક જીવન જીવી, સંસારના અનેક પ્રાણીઓનું કલ્યાણ કરી મુક્તિસ્થાનમાં પધાર્યા છે. આવું મહાન અને પ્રભાવશાળી વ્યાપક જીવન વીર પરમાત્માનું છે; આ રીતે પોતાના આત્માનો સંપૂર્ણ વિકાસ સાધી ઉન્નતિના શિખરે ચડનાર આત્માઓ જ મહાપુરુષો અને વિશ્વવંદ્ય બને છે.

પરમાત્મા મહાવીરે કહ્યું છે કે મારી પાસે મુક્તિ કેમોક્ષ નામની કેઈ ચીજ નથી કે હું તમને આપી શકું; પણ તમે સમ્યક્ દર્શન-જ્ઞાન અને ચારિત્રના માર્ગે ચાલવા પ્રયત્ન કરશો. જિન-પ્રતિમા અને જિનાગમનું આલંબન લેશો. ગુણદૃષ્ટિ રાખી સમભાવની વૃદ્ધિ કરશો. જ્ઞાન અને ક્રિયા ઉભયની સાધના કરશો. સાત નયોને સાપેક્ષ રાખી, ખંડનાત્મક પ્રવૃત્તિથી દૂર રહી અનેકાંત-વાદ સ્વીકારશો. અહિંસા, તપ, ત્યાગ અને સંયમમાં પુરુષાર્થ કરશો. શ્રદ્ધાબળ, જ્ઞાનબળ, ચારિત્રબળ, અને ધ્યાનબળનો આત્મામાં વિકાસ કરતા રહેશો અને ભવાંતર માટે પણ શુભસંસ્કારો લેતા જશો તો અવશ્ય આ અનાદ્યનત સંસારનો તમારે માટે છેડો આવશે તેમ જ આત્માના અનંત ગુણોનો વિકાસ થતાં કર્મથી સ્વતંત્ર રીતે પોતે જ પોતાને મુક્ત કરી શકશે. પરમાત્મા મહાવીરે કર્મનો સૂક્ષ્મ સિદ્ધાંત કેવલજ્ઞાનથી તપાસી જે રીતે રજૂ કર્યો છે તે સર્વજ્ઞપણાની સાચી સાચી છે: આત્મા પોતાથી પર-જડભાવ-વિભાવ પરિણતિમાં પડે ત્યાર પછી રાગ, દ્વેષ, ચાર કષાયો વગેરે વડે શરીર, પુત્ર, પરિવાર, હાટ, હવેલી વગેરેમાં મમત્વો વધતા બંધ એ રીતે વિપચકમાં આત્મા ગૂંચવાઈ કર્મ બાંધી રહ્યો છે; જ્ઞાનચેતનાની બાગૃતિ વગર કર્મચેતના અને કર્મફળચેતના અનુભવી રહ્યો છે. આ કર્મોનું બંધ, ઉદય, ઉદ્દીરણ, સત્તા, સંકેમણ વગેરેનું સૂક્ષ્મ સ્વરૂપ જૈન દર્શનસિવાય અન્ય સ્થળે નથી; અહિંસા, સત્ય, અસ્તેય, જ્ઞાનચર્ય અને અપરિગ્રહ, ચાર અનુયોગો, માર્ગાનુસારીપણું, જિનપૂજન, જીવદયા, ગુણસ્થાનો, ગૃહસ્થનાં બાર પ્રતો યોછામાં યોછા ગૃહસ્થની સવા વસા દયા, સાધુધર્મની વીસ વસા દયા, દાન, શીલ, તપ અને ભાવ, દ્રવ્યગુણપર્યાય, નવતત્ત્વો વગેરે તત્ત્વજ્ઞાન અને ક્રિયામાર્ગનું ઉચ્ચ બંધારણ—વીર પ્રભુએ વ્યાપક દૃષ્ટિએ આપણી સમક્ષ મૂકેલું છે; એ બંધારણ પ્રમાણે જો મનુષ્ય વર્તે તો યોછામાં યોછા ભવે પુણ્યાનુબંધી પુણ્ય ઉપાજન કરી પ્રાંતે નિર્જરા થતાં સર્વ કર્મોનો ક્ષય મુક્તિપદ પ્રાપ્ત કરી શકે.

પરમાત્મા મહાવીરે જે સિદ્ધાંતો આપણી સમક્ષ મૂક્યા છે તે ૨+૨=૪ જેવાં યોક્ષસ છે. એમણે નવા મૂક્યા નથી. પૂર્વના તીર્થંકર સર્વજ્ઞોના પણ એ જ સિદ્ધાંતો શાશ્વત છે; સત્ય એક જ હોઈ શકે છે.

કાલ, સ્વભાવ, ભવિતવ્યતા, ઉદય અને કર્મરૂપ પાંચ સમવાયોથી જગત્-સંસાર ચાલ્યા કરે છે: તેમાં વચ્ચે કોઈ બીજી વ્યક્તિની જરૂર રહેતી નથી; કર્મ અને આત્માના પુરુષાર્થ બાબતમાં એમણે કર્મનું સ્વરૂપ આત્માને અધઃપતન કરાવનારું બતાવીને છેવટે પુરુષાર્થ ઉપર મુખ્યતા મૂકી છે; પુરુષાર્થ કર્યા વગર કર્મનો વિનાશ ન થઈ શકે. આપણા આત્મામાં ભૂતપૂર્વ કર્મોના સામ્રાજ્યને લઈને નિર્બળતાઓ ભરી પડી છે જેથી આપણને કાળનો પરિપાક થયો નથી. કર્મનું

બળ છે. ભવિતવ્યતા બળવાન છે વગેરે વગેરે નિમિત્તોને આગળ કરીને આપણે આધ્યાસન લઈએ છીએ અને આપણી નિર્બળતા છુપાવીએ છીએ. પણ પુરુષાર્થને આગળ કરીએ એટલે ક્રમે ક્રમે કાળ અને ભવિતવ્યતા વગેરે સમવાયો તેમાં સમાઈ જાય છે અને આત્મા બળવત્તરે બનતાં સફળ કર્મોનો ફાયદો કરી શકે છે.

શ્રી વીર પરમાત્માના આલંબનથી અનેક આત્માઓ એમની હયાતિમાં સંસારસમુદ્રથી તથા છે: મેઘકુમાર, ચંદ્રકૌશિક સ્વર્ણ, અનુભાદ્રી, ચંદનબાલા વગેરે વગેરે. એમનું શાસન હજી સાડા અઢાર હજાર વર્ષ લગભગ રહેશે. અગિયારે ગણધરો ને વેદવિક્રિયોનો જ્ઞાનદર્શનમાં સમન્વય કરી પ્રતિબોધ એમણે કર્યો આ તેમની અપૂર્વ વિશિષ્ટતા છે; તેથી જ શ્રીમદ્ આનંદધનજીએ ‘વૃદ્ધદર્શન’ નામ અંગ લખીને, રૂપે શ્રીનેમનાથજીની સ્તવનમાં કહ્યું છે.

પદાર્થવિજ્ઞાન Science તો પરમાત્મા મહાવીરના અનંતજ્ઞાનનો એક વિભાગ છે; દાઠ-તળ શ્રીભગવતી સૂત્રમાં ભાષાવર્ગણના પુદ્ગલોને કયા કયા વર્ણ, ગંધ, રસ અને સ્પર્શો છે તે ગૌતમ સ્વામીજીના પ્રશ્નોનો ઉત્તર પ્રભુ મહાવીરે આપ્યો છે; આવું સૂક્ષ્મજ્ઞાન સર્વજ્ઞ સિવાય ખીજને હોઈ શકે નહિ; હજારો વર્ષ પહેલાં પરમાત્માએ કહ્યું છે કે ભાષાવર્ગણ એ પુદ્ગલરૂપ છે. તે હાલમાં રેડીઓ અને આમોફોન દ્વારા સિંધ થયું છે તેમ જ શરીરની છાયાના અને પ્રકાશનાં પુદ્ગલો પણ કેમેરાથી ઝડપાયા છે.

પરમાત્મા મહાવીરના વ્યાપક જીવનના સારરૂપે આપણે એમનું આલંબન સ્વીકારી એમની આજ્ઞા પ્રમાણે વર્તવા પ્રયત્નશીલ થઈએ, સંગઠિત થઈ એમના જીવનસિદ્ધાંતોને કાર્યમાં ઉતારીએ. નજીવા કલેશોને તિલાંજલી આપી જૈન સમાજની ઉન્નતિ માટે એકત્ર થઈએ, એમના સિદ્ધાંતો પરદેશમાં ફેલાવવા મિશનો મોકલીએ, એમના જીવનનો મહાન અર્થ-ઐતિહાસિક, વૈજ્ઞાનિક, યૌગિક અને આધ્યાત્મિક રીતે ગૃહસ્થજીવન, સાધુજીવન, માતૃ-પિતૃ-ભક્તિ બંધુસ્નેહ ગણધરવાદ તીર્થસ્થાપના વગેરે અનેક દૃષ્ટિબિંદુઓથી સરળ ભાષામાં તૈયાર કરાવીએ, આલસ્ય ખંખેરી પુરુષાર્થ-પરાયણ થતા રહીએ, અહિંસા, સંયમ, તપ, સામાયિક, બ્રહ્મચર્ય, દાનધર્મ વગેરેમાં પ્રગતિ કરતા રહીએ તો તે સંસ્કારો પાડતાં પાડતાં આપણે આપણા આત્માની અનંત શક્તિઓનો વિકાસ કરી એમની માફક અવશ્ય મુક્તિગામી બની શકશું એ નિર્વિવાદ સત્ય છે.

ભગવાન મહાવીરનો આહ્વાનધર્મ ઉદ્દોષણ કરે છે કે ‘કર્તવ્યકર્મોને આદરી સદ્વર્તન ધારણ કરજો. ઉાસીનતા, ખેદ, ચિંતા અને ભય કે જે મનોબળને નબળું પાડનાર છે અને આત્માના ભાવિ ઉદયને અટકાવનાર છે તેમને હૃદયમાં પેસવા દેશો નહિ. નિરંતર આત્મચિંતવન કરજો; ટટુતામાં મધુરતા રાખજો. દુઃખમાં સુખ માની લેતાં શીખજો. દુઃખોને અનુભવી ઢીલા થશો નહિ અને સંતાપના રોદણાં રડશો નહિ; તમારા આત્માને દર્શન, જ્ઞાન અને ચારિત્રમાં એતપ્રોત કરી નિશ્ચય બળ (Will Power) થી તેને ટકવી રાખી ઉત્તરોત્તર પ્રગતિ કરજો.

ન્યાયાંભીનિધિ શ્રીમત્ પૂજ્યપાદ

આચાર્યશ્રી આત્મારામજીનું

વ્યક્તિ દર્શન

શાહ નગીનદાસ હરજીવનદાસ (શતાબ્દિ અંતમાંથી સાભાર)

યુગે યુગે, યુગના પ્રમાણમાં ઘણીવાર સમાજની ધારક શક્તિ પ્રમાણે યુગાવતાર જન્મે છે; કેઈ કેઈ વાર સમાજ-શક્તિથી અધિક પ્રચંડ, સમાજ ઝીલી ન શકે એવું સામાર્થ્ય પ્રગટ થાય છે. એ સામાર્થ્ય માત્ર યુગાવતાર જ નહિ પણ યુગપ્રધાન અવતારે છે. યુગપ્રધાન આખા યુગને દોરે છે; ફેરવે છે અને તેને પલટો આપીને તેનું નવું સર્જન કરી નાંખે છે યુગાવતાર યુગને દોરે છે, તેને પલટો આપે છે અને તેનો સંરક્ષક બનીને તેને કાંઈક નવીનતા દે છે. એક હોય છે અગ્નેહ ક્રાંતિકાર, બીજો હોય છે સમર્થ સુધારક : બંને સમાજનાં ધોરણોથી જૂથ ઊંચા હોય છે.

બંનેમાં સુધારકતા અને ક્રાંતિકારત્વ હોય છે જ, પણ વધતા-ઘટતા પ્રમાણમાં. નિશ્ચય, અડગતા અને સ્વતંત્રતા બંનેમાં હોય છે, પણ સંરક્ષક-સુધારક ક્રાંતિને પગલે ચડી છેવટ સમાજની સ્થિતિને સુધારવા મથે છે; જ્યારે ક્રાંતિકાર તેને ખીલવી, પલટાવી, સાફ હોય તેને પણ નવીનતા આપી તેમાંથી ક્રાંતિ જન્માવે છે, એક સુધારો જન્માવે છે, બીજો ક્રાંતિ અવતારે છે.

આ બેમાંથી આત્મારામજી કયા વર્ગમાં આવી શકે? એ પ્રશ્નનો ઉત્તર આપતાં પહેલાં તેમની સ્થિતિનો-સંયોગોનો વિચાર કરીએ.

રાજ્ય સ્થાપનાના હોંશીલા છતાં તેમાં નિષ્ફળ નીવરતાં, ધારવાડુ ગણાએલા પિતાનો સૂત્રિય પુત્ર ભાગ્યથોગે વણિક-વૈશ્યના રક્ષણ તળે આવી રહ્યો. તે જ અરસામાં લગભગ પંજબદેશની રાજગુજરાતસિંહનું મૃત્યુ થયું. પંજબના વિગ્રહો થયા અને ઈસ્લામ યુગમાં સૌથી પ્રથમ પરદેશીઓને શરણે જનારો પ્રાંત હારેલા, થાકેલા ચોંધા જેવા સૌથી છેલ્લા વિદેશીઓને તાબે થયો. એ સમય પંજબનો જ નહિ પણ આખા ભારતના સંક્રાંતિકાળનો આરંભ-યુગ હતો. દીક્ષા સમજણી ઉંમરનો થયો તે વેળાએ પંજબના વિગ્રહ પૂરા થઈ ગયા હતા અને લોરેન્સ ભાઈએ પંજબને ધાગે પાડતા હતા, અઠાર વર્ષની વયે દીક્ષા લીધા પછી ત્રણેક વર્ષે બળવો થયો અને શરૂ થયો. તે કાળ અશાંતિ, અવ્યવસ્થા અને અવિધાસનો હતો. ધર્મભયની ખૂંસ તો ચોમેર પડી રહી હતી. એટલે ધર્મરક્ષણનું ઝૂનન તે કાળે ભારતનો ઇવનમંત્ર થઈ ચૂક્યું હતું.

આત્મારામજીનું વ્યક્તિત્વ, એ અશાંતિ, અવિધાસ અને અવ્યવસ્થા તેમ જ હિંસાના તોરવથી ત્રાગી હાલ્યું અને છેવટ ધર્મઝનને ઘરાયું. એ ઘરતરને અહિંસક ધર્મ ગુદી દિશાએ વાળ્યું,

એટલામાં એને અનુકૂળ સન ૧૮૬૧ શ્રી વિક્ટોરીયાનો શાંતિયુગ બેઠો. તે દરમિયાન આત્મારામે અભ્યાસ કરી લીધો હતો અને ધર્મી-જાગૃતિનાં સાચા સ્વપ્નની ઝાંખી તેને થઈ ચૂકી હતી.

બળવાનાં પરિણામની અને શાંતિયુગની અસર તેનામાં સંગઠનના વિચારરૂપે, શરીરને ધર્મ અર્થે સળગ બનાવવાના આચાર ઉપદેશરૂપે અને ધાર્મિકતાના સાત્ત્વિક અનૂતરૂપે પરિણમી. દયાનંદ-સ્વામીને બળવાને પરિણામે નિઃશસ્ત્ર, નિરાધારી, કુસંપ અને સ્વાભિમાનનો લોપ દેખાયાં એટલે એમને આર્પત્વનું ઉચ્ચ અભિમાન, સંગઠન, શુદ્ધિ અને બળશાક્તિ તથા શસ્ત્ર શિક્ષણ-એટલાં તત્ત્વ પ્રબળ ધર્મોદ્ધાર માટે આવશ્યક લાગ્યાં.

આત્મારામજી મહારાજ ઉપર પાછી ગુજરાતના શાંત વાતાવરણની અસર પણ થઈ અને એથી એમણે જૈનશાસનની સેવા સ્વીકારી.

તે કાળે જૈનશાસન છિન્નભિન્ન હતું : એક તરફ યતિવર્ગ, બીજી તરફ સંવેગી સાધુ વર્ગ અને ત્રીજી તરફ સ્થાનકવાસી સંપ્રદાય એ ત્રણે સ્વેતાંબર જૈન શાખાને વીખીપીખી રહેલો હતા. કુસંગ, શિથિલાચાર અને શાસ્ત્રોના અવળા વિચાર ને આચારનાં ગોથાંમાં જૈન જનતા ગબડ્યા કરતી હતી. આ બધું જોઈને આત્મારામજીનો આત્મા કકળી ઊઠ્યો અને તેમણે, પોતાને જે સત્ય જણાયું હતું, પોતા જે શાસ્ત્ર-શાસનને સંપૂર્ણ માન્યું હતું, તેનો ઉદ્ધાર કરવા કમર કસી, અને એ ઉદ્ધારની યોજનામાં એમનું જીવન બચાઈ ગયું અને ઘણેક અંશે તે કાળે તો તેમનો ઉદ્દેશ સફળ પણ થઈ ચૂક્યો.

આવી રીતે તેમના ઉપર યુગબળની અસર થઈ અને તેમનું વ્યક્તિત્વ તે પ્રમાણે ઘડાયું. આત્મારામજી આમ પ્રખર અને પ્રચંડ ક્રાંતિકાર નહિ. પણ સુવ્યવસ્થાપ્ત સુક્રાંતિના બીજવાળા સુધારક બન્યા.

તે યુગે હજી વિકાસના દર્શન કર્યા ન હતાં; સ્ટોડીયો વેપાર, ઝીણાં અને હિંસક વસ્ત્રો તેમ જ ખાનપાનનો સ્વચ્છંદ હતો તે ત્રણે પ્રવેશો ન હતાં. વળી શ્રમ, શસ્ત્રબળ અને સંતોષી જીવનથી સ્વાભાવીક રીતે જ શરીરબળ તકાલી રાખવાની કળાનો પણ તે વેળાએ હજી લોપ થયો ન હતો. એટલે શીખ-ક્ષત્રિયપુત્ર દીક્ષાનું શરીર ખૂબ જ વિકસ્યું હતું. દીક્ષિત આત્મારામજીને પછી વિદ્યાર્તો શ્રમ, અપરિચીડી સાધુજીવન અને કરક સંયમ સાંપડ્યાં, એટલે એ શરીર સુદૃઢ રહ્યું.

આચાર્યશ્રી વિજયવલ્લભસૂરિજીને એમનો અંગત જીવન પરિચય હતો. તેઓશ્રી કહે છે કે—

इस छव्वीमें प्रशस्त ललाट, अलौकिक तेज भरे शांत स्वरूप, दीर्घनयन, शरीरमें देववाचका प्रभाव, मुखमें डालमें लवंग जीवीका अमय करनेवाली अपूर्व शोभा है ।

વિશાળ કપાળ, પ્રતિભાવંતુ મુખ, માંસલ ગાત્રો અને તેજસ્વર્થ જ્ઞાનાતુર નયનો—એ એમની દેહ વિભૂતિ, એ વિભૂતિમાં એમનું પંજાબી વ્યક્તિત્વ ઢાંક્યું રહી શકે તેમ ન હતું. એક ભારથી વ્યગદાર બેઠા—દુર્બળ પ્રાણીનો બોલે ઉપાડીને તેને બચાવવામાં કે સમશેરધારી ભીલનું કાંડું હથેલિવાળીને તેને વગડામાંથી ગામમાં ઢસડી જવાનાં અહિંસક શૌર્યમાં એ વ્યક્તિત્વનો કાંઈ અનોખો જ પ્રભાવ દેખાઈ આવે છે.

એમનો સ્વભાવ વિનોદી અને તાત્ત્વિક પણ હોતો, તે એમની વાતો પરથી અને ચર્ચા પરથી દેખાઈ આવે છે. નિર્દોષ વિનોદ આ સાચો આત્મારામનું લક્ષણ છે. ગાંધીજી વિનોદને ઘણીએ વાર બહેલાવતા, એમ આત્મારામજી પણ પોતાની સાધુત્તમ ઝળીમાં વિનોદ કરતા.

એમના અકિત્ત્વમાં ધ્યેય-પ્રાપ્તિનો તનમનાટ એટલો જ દેખાય છે. એમનામાં ક્રાંતિકાર જેવી શક્તિ બીજરૂપે હતી. ચાલતે ચીલે ચાલે તે સામાન્ય માનવી, સુધારક કે ક્રાંતિકાર બની શકે નહિ. સાત્ત્વિક અસંતોષ, આત્મિક ઉણપનો ખેટકો, એ હરકોઈ સાચા ક્રાંતિકારમાં જન્મથી જ હોય છે. એટલે જ દીત્તાની બાળજિજ્ઞાસા સ્મતગમતમાંથી જ્ઞાનની આતુરતામાં પરિણમી. અમરસિંઘજીના પ્રયત્નો શિળ પાંથ માટે, એ ક્રાંતિના પ્લીજને વિકસાવવા માટે જ હતા, જીવણ-મલ્લજીના પણ એ બીજનાં દર્શન કરીને જ દીત્તાને આત્મારામ બનાવ્યો હતો; પણ જેના ભાગ્યમાં શીળપંથના મુખી થવાનું સરભયું નહોતું, લગ્ન, સંસાર-સુખ કે ભેદમલની મિલકત જેને જીતી શક્યાં નહિ, પાલક માત-પિતાનો સ્નેહ જેને પલાળી-બાળી શક્યો નહિ, એ સ્નેહને તરછોડીને દીક્રા લેવા જેટલી પામરતા જેણે બતાવી નહિ અને છતાં એ જ સ્નેહને બતાવીને દીક્રા લેવાની આનંદપ્રદ અનુમતિ મેળવવામાં જે શક્તિશાળી થઈ શક્યા-એ આત્મારામને ન સંતોષી શક્યાં જીવણમલ્લજી, ન આક્રષી શક્યા અમરસિંઘજી કે ન જીતી શક્યા ચંદનલાલજી. એમનો આત્મા સ્વતંત્રતાનો ચાહક અને શોધક હતો, એટલે એને પોતે જ્યાં હતો ત્યાં મજ ન પડી.

આત્મારામ જ્યારે મુંઝાય છે ત્યારે સ્વતંત્રતા માટે તલસે છે અને એનું દ્વાર જોવા મથે છે. એની એ સ્વતંત્રતાને બાધક કોઈપણ તત્વને એ ગણકારતા નથી તેમજ એનાથી ડરતા કે અચકાતા નથી.

આત્મારામજીએ એ દશા અનુભવી આઠ, દશ વર્ષ સુધી, અને એમાંથી જૂઠવાની તમચાને સંતોષવા શાંત પ્રજ્ઞનો આદર્યો. એમનામાં ફાટી નીકળતા પ્રલયના ધામ જેવી જ્વાલા-મુખીની દશા નહોતી, પણ ધરતી કંપની ગરમ થથરાટી અને એ થથરાટીમાંથી ઉત્પન્ન થતી મર્જા કાઢવાની તીવ્રતા ભારોભાર ભરી હતી. એ તીવ્રતાએ એમને બેવડાકું બનાવ્યા.

પૂરી તૈયારી વિના સ્વતંત્રતા માટે ફાંફાં મારનાર પાછો પડે છે અને તેની બેડીઓ વધારે મજબૂત બને છે. ઉતાવળો ફૂદકો આપઘાત ડરાવે છે, એ સત્ય આત્મારામજી સમજતા હતા તેથી તેમણે વડવાનસભર્યા સમુદ્રની શાંત ગંભીરતા સેવીને પોતાનું કર્તવ્ય ચાહુ રાખ્યું. છતાં જેમ એ સાગર પણ ટાણે-ટાણે તોફાની થઈ તરંગ ઉછાળે છે, પવનને સુસવાવે છે અને એમ કોઈ કોઈ વાર વડવાનસને ગુસ્સે રાખીને પણ પોતાની ગંભીરતા છોડે છે અને પોતાનું ઉચ્ચ સ્વરૂપ દેખાડે છે. તેમ આત્મારામજી પણ વ્યાકરણ ભણવામાં, પોતાના સાધ્ય તરફ દ્રવ્ય કરવામાં કોઈ કોઈ વાર અડગ અને ઉચ્ચ બની બંધ છે.

એટલે જ એઓ પ્રતિજ્ઞા કરે છે કે :-

“ मैं अपनी शक्ति अनुसार भव्य जीवों के आगे सत्य सत्य बात प्रगट करूंगा, जीवोंका रुचेगा बोह ग्रहण कर लेवेगा, जोसंको न रुचेगा उसकी सत्यके खातर मैं परवा न करूंगा । ”

છતાં લેઓ વ્યવહારકુશળ છે. એ કુશળતા આત્મવંચના માટે નહિ પણ આત્મિક તૈયારી માટે રખાય છે. તેમનો વિનય હાદ્દિક છે છતાં કોઈને પણ સાફ સાફ કહી દેતાં તેમને આંચકો આવતો નથી. એમના પૂજ્યને આડા ફરીને પોતાની પૂજક બુદ્ધિ બતાવતાં, વિનયથી વંદણા કરીને પરસ્પર ભક્તિ-પ્રેમ વધે એવું સાચું વર્તન એ આદરે છે; પણ બ્યારે પૂજ્ય એમનો દોષ કાઢે છે અને આલોચના લેવા કહે છે ત્યારે એમનો સ્વતંત્ર સ્વભાવ કકળી ઊઠીને એમને સુણાવી દે છે કે :- “ કાં તો આપના શ્રાવકો આલોચના લે અને કાં તો આપ લ્યો; હું દોષિત નથી; ”

આમ વિનય, વ્યવહારકુશળતા અને સ્વતંત્રતા એ એમનાં સ્વભાવનાં લક્ષણો છે, એક સત્યાગ્રહીને છાજે તેમ એ પૂજ્ય અમરસિંધજી સાથે વિનયવર્તન આદરે છે, પણ બ્યારે અસત્ની વાત આવે છે ત્યારે એ એટલી જ નીરસ્તથી વિવેકપૂર્વક સાચી હકીકત સંભળાવી દે છે.

એમનો આત્મા સ્વતંત્રતાનો ભૂખ્યો છે. સાચી ભૂખ પોતાની બુદ્ધિનો ઈન્કાર કોઈને આપે નહિ. તે ખૂદ ભગવાનનાં વચનને પણ કસોટીએ ચડાવે અને તેમાં કંઈ પણ દોષ ન આવે, તો જ માને; કારણ કે ભગવાનનાં વચનોમાં પણ કોઈક વાર કોઈએ ભ્રમ ઊભો કર્યો હોય અને તેનો ખોટો અર્થ કર્યો હોય તો ?

એટલે સાંપ્રદાયિક ચીસે ચાલવાનો રાહ તો એવા આત્માનો સ્પર્શ કરી પણ શકે નહિ. અટલે જ તે એક સાધુને કહી દે છે કે :-

‘ મેં કોઈ ગુરુકા, શાસ્ત્રગુરુકા વંધા હુબા નહિ હું; મુજે તો મહાવીરસ્વામીકે શાસ્ત્ર નકો શાસ્ત્રોકા માનના ઠીક હૈં । યદિ કીમિકે પિતા, પિતામહ કૂપમેં ગીરે હુવે તો કયા ઝમકે પુત્રકા ખી કૂપમેં ગીરના ચાહિયે ? ’

એ જ અડગ સ્વતંત્રતા મેઝરનામાને ઉડાવી દે છે અને ગુરુને શાંત પાડતાં આશ્વાસન દે છે કે :-

“ કૂચ ચિંતા નહિ. આપ પીક મત કરો, મેં મેરા સંભાલ લડંગા । ”

એ જ સ્વભાવ છેવટ સુધી રહે છે અને તપગચ્છમાં આવ્યા પછી તે સંઘના સઘના સાધુઓને અને અગ્રેસરોને કહી દે છે કે :-

“ રહિઓને હુ તપગચ્છની સમાચારી માનવા તૈયાર નથી । ”

આમ એમનો અસંતોષ અને સ્વતંત્રતા છાનાં રહેતાં નથી, ઢાંક્યાં રહે તેવાં લાગતાં નથી. છેવટે એમને બળવાની તૈયારી કરીને બુદ્ધો વિરોધ કરવો પડે છે એ વિરોધને માટે તૈયાર થઈ, તેની સામે ગમે તે મુશ્કેલીઓ આવે તે સહવા પોતે તૈયાર થઈ જાય છે.

બળવાની હિંસાથી એ ત્રાસી ઊઠે છે, અને પરિણામે એમની વૈરાગ્યભાવના ઉત્કટ થાય છે. પણ એથી તે શુષ્ક, આધ્યાત્મિક એકલતાની ઓથે જવાની સાફ ના પાડે છે. એને હૈયે તો જાગે છે શાસન-ઉદ્ધાર ॥ કોડ, અને એને ખાતર એ વ્યવસ્થાના પગરણ માંડે, છે. એમને એકલાને આત્માનો ઉદ્ધાર બેઠતો નથી, એમની ઈચ્છા તો અને એટલાને “ શાસન-રસી ” કરવાની થાય છે. નથી

એમનામાં શુષ્ક ક્રિયાજનતા આવતી કે નથી એમનામાં શુષ્ક જ્ઞાનજનતા ઉત્પન્ન થતી. એટલે જ એ શ્રાવક અને સાધુઓની ધાર્મિક ક્રિયાના શુદ્ધ આચડી બને છે અને શાંતિસાગરને તેમજ હુકમે મુનિને નિરુત્તર કરી દે છે.

એ યુગ એટલે નવા નવા પંથોનો જમાનો, ખંડન-મંડનનો કાળ, એમના પર એની અસર પ્રબળપણે થાય છે. હિંદુત્વને, આર્યત્વને શુદ્ધ કરવા જેમ દયાનંદ ખંડન-મંડનની હાકલ કરે છે તેમ જૈનશાસનને ઉદ્ધારવા આત્મારામજી પણ એવો જ પડકાર કરે છે. એમનો પડકાર એકલા સ્થાનકવાસી સામે જ થતો નથી, પણ એમની યુક્તિઓ સર્વ ધર્મોને દબાડે છે. વળી એ જૈનશાસન-માંથી ચતિવર્ગને, શિથિલાચારી મૂર્તિપૂજકોને તેમ જ અમૂર્તિપૂજકોને, હુકમે મુનિઓને અને શાંતિસાગરોને પણ વીણી વીણીને ખંડન-મંડનની યુક્તિથી ઢીલા કરી નાંખે છે.

પણ એ શાત્ર ખંડનથી જ અટકીને ઊભા રહેતા નથી. મકાન પાડવાનું કામ જેટલું સહેલું છે તેથી કંઠણ મકાન ચણવાનું છે અને એથી ચે વધારે મુશ્કેલ કામ તો છે સારું જૂનું સાચવીને તેની સાથે કે ઉપર નવું ચણતર ઊભું કરવાનું. આત્મારામજીએ ખાસ નવું કંઈ ક્યું નથી, પણ જૂનું સારું સાચવી રાખીને, નકામું ને નબળું પાડી નાંખીને તેને સ્થાને નવું ચણતર જરૂર બેસું ઊભું કરવાનો સબળ પ્રયાસ સેવ્યો છે.

એમનો સમક્ષિતશબ્દોદ્ધાર ગ્રંથ કે એમનો અજ્ઞાનતિમિરભાસ્કર ગ્રંથ ખૂબ યુક્તિથી બનેલા ખંડનનાં ઉદાહરણ પૂરાં પાડે છે, તો એમનો તત્ત્વનિર્ણયપ્રાસાદ ખંડન ઉપર નિર્ણયાત્મક મંડન કરે છે. અને એમના જૈનતત્ત્વાદર્શ તો ખંડન-મંડન ઉપરાંત વ્યવહારનો પણ ઉત્તમ ગ્રંથ થઈ પડે છે.

એ ગ્રંથનો કેટલોક ભાગ એટલો સુંદર છે કે તેના લેખકને જૈનશાસનના અર્વાચીન મતુ કહીએ તો જરા ય અતિશયેક્ષિત ગણાય નહિ. શ્રાવકના-ગ્રહસ્થ ધર્મના આચારવિચાર અને રહેણી-કરણી, તેમ જ સાધુતાના આચારવિચાર અને તે સર્વ વ્યવહાર સાથે તત્ત્વના મેળવી ગુદાણીમાં એમનું અનેકાંગી જ્ઞાન, વિશાળ વાચન અને મનન તેમજ શાશ્વત ધર્મ સાથે મેળ ખાતી સાચી વ્યવહારકુશળતા એ સર્વે એ ગ્રંથના રચનારના બૌદ્ધિક, વ્યવહારુ, તાર્કિક અને સાંયુક્તિક અક્ષિત-ત્વની પ્રબળ છાપ તટસ્થ વાચનાર પર પણ પાડ્યા વિના રહેતાં નથી.

મુંબઈ વિગેરે સ્થળોના વિરોધને પી જઈને એ શ્રી વીરચંદ ગાંધીને અમેરિકા મોકલે છે.

એમાં પણ એમની શાસન-સેવાની ધગશ અને નીડરતાથી એમની નએ નસ તરબોળ થઈ રહી હોય એમ દેખાય છે.

એ જ મહિનામાં એક અગ્રેજી ભણેલા યુવકને જૈન તત્ત્વનો નિશ્ચયનય અને વ્યવહારનય બેલડીનો આખો સાર ગળે ઊતારી દઈ, તેને જગતની સર્વ ધર્મ પરિષદ માટે તૈયાર કરેલા અને તેમાં યશપ્રાપ્તિની ઈચ્છા વગર પણ અદબક યશ કમાવો એ જેવી તેવી બુદ્ધિપ્રતિભાનું-ચંચા તેવા અક્ષિતત્વનું કામ ન હોય !

યૂરોપીય વિદ્વાનોની દિશાંકનાં સમાધાન પણ એડલી જ કુશળતાથી એ કરે છે અને જૈનમત, બૌદ્ધમતની શાખા નહિ પણ એક ભિન્ન સનાતન ધર્મ-શાસન છે, એમ સાબીત કરી શકે છે, એ એમના વ્યક્ષિતત્વની જ્ઞાનસમૃદ્ધિનાં દર્શન કરનારને સાનંદ સંતોષ આપી રહે છે.

જૈન સાધુની નમ્રતાનાં અને સ્વતંત્રતાનાં તે એ વ્યક્તિમાં આદર્શ દર્શન થાય છે. ધ્રાંગધ્રા-વાળા બે અબદયગચ્છોને દીક્ષા દેતા તેમને બહુ જ પસ્તાવો થાય છે અને તેમાં તેમ જ અન્ય પ્રસંગે પોતે પોતાની અપૂર્ણતા-પોતાના શબ્દોમાં નાલાયકી અને તુચ્છ બુદ્ધિ-કબૂલે છે, તે પણ કેવળ વ્યવહાર કે સહ્યતા ખાતર કે અમદાવાદના અગ્રણીને રાજી કરવા ખાતર નહિ પણ સાચે દિલે પોતાના આત્માને સંતોષવા પણ એ જ નમ્રતાનો નિશ્ચયાત્મક નિરધાર બાબુ બદ્રીદાસજી જેવા ધનપતિની નમ્ર અરજ પણ ફેરવી શકતો નથી. આજના મુનિરાજે આ બે ગુણોનો, ભૂલ માટે શ્રાવકને શું ? ગમે તેને મિચ્છામિ દુક્કલ દેતા અવકાશ નહિ અને સાચા સ્વતંત્ર નિરધારને ગમે તેવા ધનપતિની શેઠમાં તળાઈને પણ ફેરવે નહિ-એવા સ્વભાવનો-સમન્વય કરે તો આજની કેટલી ય અરાજકતા એની મેળે નાશી જાય. આત્મારામજીની ઇચ્છાશક્તિ, નિરધારપાલન અને કઠણ વિનયરક્ષા બે આજ હોય તો જૈનશાસનમાંથી, શ્રાવકો સાધુને પંપાળે અને સાધુઓ શ્રાવકને પંપાળે એ લાચાર સ્થિતિ પલટાઈ જઈ જૈનશાસનનાં તેજ ઔર અજાદરી ઊડે.

બાબૂજી પોતે જ કહે છે કે :—

“ મને તો મહારાજજીની નિશ્ચયાત્મકતા જોઈ બહુ જ આનંદ થયો. આવા નિશ્ચયબળવાળા અને શ્રીમંતોની પરવાહ નહિ રાખનાર મુનિનાં દર્શન ખરેખર વિરલ હોય છે. અમારી લાગવગથી કે ભક્તિથી ચલિત થઈ જાય તે મુનિઓ શું પરાક્રમ કરી શકે ? મને તો આત્મારામજીનું નિશ્ચયબળ જોઈને બહુ જ સંતોષ થયો છે.

મુનિઓના આચરવિચાર માટે પોતે ખૂબ જ કડક રહે છે, એટલું જ નહિ પણ પોતાને વંદણ કરવા આવનારમાં પણ પોતે એટલી જ સંયમની-જ્ઞાનપાનની-કડકાઈ ધરે છે અને વ્યવસ્થા કરે છે. આજ વાંદવા આવતા મહેમાનો અને સાધુઓને એમનું વ્યક્તિત્વ સ્પષ્ટ કહી રહ્યું છે કે :—

“ વાંદવા આવે તેને માટે કે મહેમાનો માટે સાદું ઢાળ, ચોટીનું જ ભોજન જોઈએ. ”

વચનની કિમ્મત, જે બોલાય તે પળાવું જ જોઈએ એવો આગ્રહ પણ તેમનામાં એટલો જ તીવ્ર છે, અને એમાં પણ સ્પષ્ટતા તરી આવે છે. ગુરુજી ના પાડશે એમ માનીને ઇચ્છા નહિ છતાં, ચોમાસાની હા પાડનાર એમના સરલ શિષ્ય મુનિશ્રી હર્ષવિજયજીને પોતે કહે છે કે :—

“ જો એવું હતું તો પહેલા હા કહેવી નહોતી. બોલતાં પહેલાં વિચાર કેમ ન કર્યો ? તમે ધોધાના ગૃહસ્થોને જે વચન આપ્યું છે તે પાળવું જ જોઈએ હવે બીજી વાર વચન કાઢતાં પહેલાં વિચાર કરજો. તમારા શબ્દોની તમે પોતે કંઈ કિમ્મત ન આંકો તો બીજાની પાસે તો એની કુટ્ટી બદામ પણ કિમ્મત ન અંકાય. ”

પોતાની વચનશુભિની કેટલી કિમ્મત ? એની કેટલી સખળ અને સફળ રક્ષા ?

એટલી શબ્દની કિમ્મત એટલી વ્યક્તિત્વની પ્રતિભા, એ સૂત્રને જીવનમાં ઊતારવા માટે વચનશુભિની સંભાળ રાખવાની અને રખાવવાની કેવી પ્રચંડ ઉદ્દ્યોષણ ?

આપણે એમની છબીનાં દર્શન કર્યાં; આપણને એમની પ્રકૃતિની અને આત્મસ્વભાવની ઝાંખી

પણ થઈ ગઈ અને સાથે સાથે એમના અક્ષરદેહમાંથી પણ થોડુંક દર્શન આપણે કરી લીધું.

હવે એમના વિચાર-વ્યક્તિત્વનાં દર્શન કરવા એમના અક્ષરદેહને શોધીને તેમાંથી થોડુંક જ બાણીએ.

જૈનદર્શન અને જૈનશાસન માટે જ એમનું જીવન છે એ આપણે બોધ્યો છીએ. જૈનદર્શનને એ પોતે “ પદ્મ દર્શન જિન અંગ ભણીએ ” એમ કહીને સર્વ દર્શનનો સરવાળો માને છે અને એમાં પોતે સ્યાદ્વાદ શૈલીનો આશ્રય લઈને આળાદ સફળ નીવડે છે. પણ જૈનશાસન માટેની એમની વ્યવહારુ ધગશ પણ એટલી જ તીવ્ર છે. એ પોતે માને છે કે શાસન વિના દર્શન પ્રત્યક્ષ કેવી રીતે થઈ શકે ? તેથી જૈન શાસન માટે, તેની પુનરચના કાળે, તેના, સંરક્ષણ અને સંગઠન માટે જૂઝ જૂઝ આજ્ઞાઓ આપે છે અને પળાયે છે.

જૈનશાસનની દશા માટે પોતે કહે છે કે :—

‘ જૈનિયોમૈ-ચિદાકા જૈસા ચાહિયે વૈસા પ્રચાર ઔર પ્રેમ નહી હૈ, પેકયતા નહી હૈ, માધુઓમૈં ખી પ્રાય પરસ્પર ર્પ્યાં બહુત હૈં: यह व्यवहार जैनीओंका है. जैन धर्मका नहीं. ’

સંગઠન એમના વ્યાખ્યાન-ઉપદેશ-નો મુખ્ય સૂર છે. ખંડન-મંડનના મોરચામાં એ સાદ ન પડાય કે ન સંભળાય તો કોઈ સંઘ કે સમાજ પોતાની અસ્મિતા કે અસ્તિત્વ ટકાવી શકે નહિ. એટલા માટે તેઓ પોકારી પોકારીને કહે છે કે :—

“ अपने सरीखी जीनकी सुवृत्ति होवे, उनके साथ एक चिन्तसे सुख, दुःख, व्यसन, कष्ट, राजउपद्रवादिमें बराबर संगठित रहें; गाम, नगर, देश) निवासीओंमें रुट न'ह, निःपक्ष हो के फरे । ”

આમાં પોતાની જાતિના જ નહિ પણ સાર્વાજનિક સંગઠન ઉપર ભાર મૂક્યો છે. વળી પોતે આગળ કહે છે :—

“ अपनी जातिबान्धके कटकी अपेक्षा न करे, तथा सच्चा माननीयका मानभ्रंश न करे: दरिद्री पीड़ित, सार्धमिक जातिमें बुद्धि और गुणो करके बड़ा होवे उसकी पाठना करे । ”

એમનામાં ખંડન-મંડનનું અનૂત છે એ અનૂતવાદવિવાદમાં ઉઘ અને છે, સામા પક્ષની વ્હીલો તોડી-ફોડી નાંખી ફેંકી દેવામાં શૂર અને છે અને જૈનદર્શનનું સત્ય પ્રતિપાદિત કરવામાં મસ્ત બની રહે છે; છતાં એમના સ્વભાવની શાંત સાત્ત્વિકતાને એ અનૂત અભગવી શકતું નથી. પરમતાવલંબીના મતદર્શનને વિવાદથી જીતવા પ્રયત્ન તાર્કિક અને અહિંસક અનૂતી બનનાર આત્મારામજી પરમતવાળા સાથેનો વ્યવહારુ બોધ બુદ્ધી જ રીતે આપે છે, એમાં જ એમની જૈનદર્શનની સાચી અહિંસક શ્રદ્ધા અજકી બેઠે છે. એ શ્રદ્ધાનો અત્યાર એમના તર્કવાદને સમજ સમર્થન આપી રહે છે. એ ઉપદેશમાં સત્યાગ્રહી ઉદારતાની-સમભાવી દયાભર્યા સૌજન્યની લહેરો બહાર આવે છે. તેઓ કહે છે કે :—

“ परमतवालोंके साथ, परतीथी के साथ उचित व्यवहार करे, उचित कृत्यमें यथायोग्य दान करे, अन्यमतवालोंके साथ-संत आवे तो उनको उचित दान करे, भिक्षा देवे, आसन, दान देवे, उठकर सम्मान करे । ”

આગળ વધારે સ્પષ્ટ કરતાં કહે છે કે :—

“ પરમતલા કીસી કષ્ટમેં પઢા હોવે, તદા ઉસકા ઉદ્ધાર કરે, કામના પૂછનાદિ કરે પીછે જો કાર્ય વેા કહેં સો કાર્ય ઉચિત હોવે તો પૂરા કર દેવે । દુઃખી, અંધા, બધીર, રોગી, પ્રમુખ લોકોંકી પીઢાકાં યથાશક્તિ મિત્રભાવસેં પ્રતિકાર કરે, ક્યોંકિ જો થાવકાદિ પૂર્વોક્ત લૌકિક ઉચિતાચરણમેં કુશલ નહિં હોવે તો વેા જિનમતમેં બી ક્યોં કુશલ હોવે ? ”

વર્ણ-વિભાગ કે જાતિ-ભેદ જૈનશાસનમાં છે જ નહિ; અહિંસાપ્રધાન ધર્મમાં એ હોઈ શકે નહિ. એટલા માટે તે કાળે પણ તેઓશ્રી સાચી હકીકત રજૂ કરતાં કહે છે કે :—

“ અસંખ્ય-હીન જાતિઓને-જે ખૂરી માને છે તેમને અમે બુદ્ધિમાન કહેતા નથી, કારણ કે અમારો એવો નિશ્ચય છે કે ખૂરાઈ તો ખોરાં કરવાથી થાય છે. જે બ્રાહ્મણ, ક્ષત્રિય, વૈશ્ય, ખૂરાં કામ કરે તો તેમને અમે પણ અવશ્ય ખૂરા માનશું; નીચ જોત્રવાળા સાથે જે ખાનપાનનો વ્યવહાર રાખતા નથી, તે તો માત્ર કુળ-રૂઢિ છે. એ લોકોની જે નિંદા કરે છે તે ખરા અજ્ઞાની છે. તેમને જે અસ્પર્શ્ય માનવામાં આવ્યા છે, તે પણ કુલાચાર જ છે. ”

વર્ણ પોતે જૈનધર્મને માનતી જાતિઓના અસ્પર્શસ વર્ણાચાર વિષે કહે છે કે :—

“ જાતિકા મદ કરના અચ્છા નહિં હૈ । જિતને મનુષ્ય જૈન ધર્મ પાલતે હોવે તિન મલ્લ કે માથ અપને માઈસે બી અધિક પ્યાર કરના ચાહિયે, જિમસે સાથ જાનેપીને કી જૈન શાસ્ત્રાનુમાર કુઠ અઢચળ માલૂમ નહિં હોતી હૈ । ”

વર્ણ-ભેદ વિષે વધારે સ્પષ્ટાપૂર્વક અને ભારપૂર્વક માત્ર જૈનો માટે જ નહિ પણ સર્વ માટે કહે છે કે :—

‘ હમ કાલકે વૈશ્ય લોક અપને સમાન કીબી દૂસરી જાતિકો નહિં સમજતે હૈ, યહ અઢચલ હૈ । ’

‘ જૈન શાસ્ત્રોમેં તો જિમ કામકે કરનેં સે દૂપલ્લ લગે સો વાતકી મનાઈ હૈ । અબબી કોઈં મમથં પુરુષ સર્વ જાતિયોંકો પઢટી કરે તો કયા વિરોધ હૈ ? ’

‘ જો અપની જાતિકો ઉત્તમ માનતે હૈ, યહ કેવલ અજ્ઞાનસે રૂઢિ ચલી હુઈ માલૂમ હોતી હૈ । ’

જીવનમાં નીતિ અને વ્યવહારશુદ્ધિ વિના અધુ નકામું છે, એમ સાચા ધર્મથી સુધારકને લાગ્યા વિના રહેતું નથી. સાચો સુધારક પ્રથમ નીતિ અને વ્યવહારશુદ્ધિ માટે જ તૈયારી કરે છે અને પછી પોતે પોતાનું વિશેષ કહેવાનું કહે છે. નીતિ અને કડક વ્યવહારશુદ્ધિ એ આત્મધર્મનો પહેલો એકડો છે. એટલા માટે જ આત્મારામજી વેપારની વાત કરતાં, પહેલી એક ચેતવણી આપી દે છે કે :—

“ ક્ષત્રિય જાતિકા વ્યાપારી રાજા પ્રમુખ હોવે તિસકે સાથ વ્યાપાર ન કરે । ધર્મી જનોસે હી વ્યવહાર-વ્યાપાર કરના ચાહિયે । ”

ત્યારપછી પોતે વ્યવહારશુદ્ધિ માટે ઉદ્દેશ્યરૂપ કરે છે કે :—

“ સચે શ્રાવક ન્યાયસેં ઝવઢા મિટાવે, નિર્લેખી પક્ષપાત રહિત હોવે । ”

વ્યવહાર ને વ્યાપાર માટે જૈનશાસનના ઉપાસક વેપારીઓને પોતે સાદ પાડીને સંભળાવે છે કે :—

“ દુર્મિંદ્રે અન્નકો અધિક માથ ન લેવે, અધિક વ્યાજ ન લેવે, કીસીકા ગીર પઢા ધન ન લેવે, સ્વેદા તોલ, સ્વેદા માપ, ન્યૂનાધિક વાણિજ્ય, રસમેં મેલ-સંમેલ ન કરે, વસ્તુકા અનુચિત મૌલ ન લેવે, અનુચિત વ્યાજ ન લેવે, ઘસા હુઆ સ્વેદા રૂપકાદિ કીસીકોં સ્વેદા મે ન લેવે, દુસરોકે વ્યાપારમેં ભંગ ન કરે, ગ્રાહક ન થકાવે. વાનકી ઔર ન લેવાવે, પરચ ચનપણાકો ધર્જે, પરચ ચન કે સાથ વેપાર-ધ્યવહાર ન કરે, ઝૂઠ સર્વથા ન લેવે ઔર ન્યાયસેં ધન ઉપાર્જન કરે । ”

આ વ્યવહાર અને વ્યાપારશુદ્ધિ માટે સાદ પાડીને તેની માનવતા માટે કેટલી આવશ્યકતા છે તે સમજાવતાં કહે છે કે :—

“ વ્યવહારશુદ્ધિ જો હૈં સો હી ધર્મકા મૂલ હૈ; જિસકા વ્યાપાર શુદ્ધ હૈં ઉસકા ધન હી શુદ્ધ હૈં, જિમકા ધન શુદ્ધ હૈં ઉસકા આહાર શુદ્ધ હૈં, જિમકા આહાર શુદ્ધ હૈં ઉસકી દેહ ઔર વૃત્તિ શુદ્ધ હૈં, જિમકી દેહ ઔર વૃત્તિ શુદ્ધ હૈં સો ધર્મ કે યોગ્ય હૈં । જો વ્યવહાર-શુદ્ધિ ન પાલે, વ્યાપાર શુદ્ધ ન કરે સો ધર્મકી નિંદા કરનેમેં સ્વર્ગકોં દુર્લભવોધિ કરતે હૈં । ”

દેહધારી માનવી તરીકે, યુક્ત તરીકે, સુધારક તરીકે, ખંડન-મંડનના એક કળ્પવાર તરીકે, સાધુ તરીકે, આત્મારામણના વ્યક્તિત્વની ઝાંખી-તેનાં અપૂર્ણ દર્શન-થઈ રહ્યાં. એ દર્શન પણ પ્રત્યક્ષ નહિ પણ પરોક્ષ રીતે કરવાનું જ આપણા ભાગ્યમાં લખાયલું છે, અને તે પ્રમાણે એમની છાંખી, એમનો અક્ષરદેહ અને એમના જીવનચરિત્રો પરથી એમના વ્યક્તિત્વના દર્શન આપણે કર્યાં.

એ દર્શનમા પ્રતિભા. પ્રતાપ અને શક્તિ, તેજસ્વિતા, તર્ક અને યુક્તિ અજડળે છે. એ ઝાંખીમાં શાસનસેવા, કાર્યતત્પરતા, અભ્યાસનાં ઊંડાણ, તલસ્પર્શી વિચારશ્રેણી અને રહેણી-કરણીની એકરૂપતા પ્રકાશી રહે છે, અને એમ એમનું વ્યક્તિત્વ અસામાન્ય સુધારકતાથી, નિરર વક્તૃત્વથી, દૃઢ નિશ્ચયબળથી, સાદા સંયમથી, મહાવીરદેવ પ્રત્યેની સાચી શ્રદ્ધાથી તેમ જ ઉદારતા, વ્યવહાર-કુશળતા અને વ્યવહારશુદ્ધિની અમૂલ્ય ખેવનાથી ખીલતું દેખાય છે.

છતાં એમનો લાભ જૈનશાસને બહુ ઓછો લીધો છે-લઈ શકાયો છે, કારણ કે એવા વ્યક્તિત્વની પૂરી ઓળખાણ અને તેનો પૂરેપૂરો લાભ ઊઠાવવાની શક્તિ કે પાત્રતા તે વખતના સંઘમાં ન હતી, ખરી રીતે આજની અરાજકતાનાં તે કાળે બીજ વવાઈ ચૂક્યાં હતાં. આત્મારામણના સમર્થ વ્યક્તિત્વે તો થોડીકવાર આભને થોભ દઈ એ પતન અટકાવી રાખ્યું અને એમ કોઈ ભાવી આત્મારામનું એ સાચું માર્ગદર્શક થઈ ગયું.

કેટલીક વાર ઓછી શક્તિની કે ઓછી પાત્રતાની સેવા સ્વીકારતાં સેવકને પોતાની શક્તિને

ગોપવતી પડે છે અને એ ગોપનને પરિણામે એ શક્તિઓનો વિકાસ અને યમરાટ અટકે છે. આત્મારામજી મહારાજને પણ એમ જ થયેલું; નહિ તો તેઓ ઔર અળકી ઊઠત.

છતાં જેટલી સંયોગોને વશ કરવાની તેમનામાં ત્રેવડ દેખાય છે તેટલી તેમને પલટાવીને જીકું જ સ્વરૂપ આપવાની પ્રતિભા ઝળકતી નથી. સંયોગોને અતુક જ બનાવી, પાત્ર પ્રમાણે દાન દેવ ઝરમર ઝરમર વરસવાની જેટલી તેમનામાં ઝલક જણાય છે તેટલી મુશળધાર વરસી, જે આવે તેને ઉથલાવિ-ઘસડી-ઢસડી-નાણી જવાની પ્રચંડતા માલૂમ પડતી નથી.

અને તો પણ એમનું વ્યક્તિત્વ નીરખનારનાં મનમાં “તો” ઠીકઠીક ખડો થઈ જાય છે.

‘જે તેઓ ખંડન-મંડનમાં ન પડ્યા હોત તો ?’ ‘જે તેઓ વાણીયા, વેપારીઓના પૂજ્ય ન બન્યા હોત તો ?’ ‘જે તેઓ આજેના ગાંધી યુગમાં જન્મ્યા હોત તો ?’

પણ એ ‘તો’ ની ઉત્તર આપવાની માનવીની શક્તિ ન હોય, અને એવા ‘તો’ ની હૃદયનામાં રાચવાની તેને જરૂરે થ ન હોય.

વ્યક્તિ જે કાળે અવતરી, ઊગીને ઊભી થઈ તે કાળ પ્રમાણે તેનું વ્યક્તિત્વ કેટલું વિકસ્યું તે જોવાનો જ આપણને અધિકાર છે. એ વ્યક્તિત્વ આપણે આજ પરોક્ષ રીતે જાણીને જોઈએ છીએ તેવું છે. એની ઝાંખી આપણુ અધિકાર પ્રમાણે આપણે કરી શકીએ તેવી છે.

એમના વ્યક્તિત્વમાં ભડ-ભડ બળતા અને લાવાથી બાળી દેતા જ્વાળામુખીની પ્રત્ય-પ્રચંડતા નથી. પણ ફાટફાટ થતા ભૂકંપની વિનાશકતા છે; એમાં જે આવે તેને બાળીને બાળ કરી નાંખે એવો ઉનાળાના મધ્યાનહ સૂર્યનો ધોમ-ધખારો નથી, પણ ઠંડીને દૂર કરી, વાદળોને ધીમે ધીમે વીખેરી, આકળ ને ધૂમસને શોષી લેવાની બાલ-રવિની ધીમે વધતી મક્કમ ગરમી છે; એમાં ગરફની શિલાને ઘસડતા, પથ્થર પહાડ ને ખડકને વિદારતા, ઉપરથી નીચે પાતાળ ફેંડવા ધોધ છોડતા, મોટા મેદાનની રેતીને ઘસડી જતા અને તેની પથરાળી ભૂમિને લીલીછમ બનાવવા તેના પર વિશાળકાંપના થરના થર પાથરી દેતા અને અનેક હસ્તે સાગરને ભેટતા મહાનદની પ્રખર વિશાળતા નથી. પણ કાંટાને ઘસડતી, ઝાંખરાને ઢસડતી, ખડક વચ્ચે થઈને ધીમે ધીમે માગ કાપતી, કેકના મેલ હરતી, પાસેનાં ખેતરોને નહેરો જેવા નાના હાથવડે પાણી પાતી અને જરૂર પડ્યે કોઈ કોઈ વાર તોફાનથી ગાજતી અને સાગરને-ધ્યેયને, એકલીનતાથી શાંતિપૂર્વક ભેટતી નદીની મીઠી પ્રબળતા છે; એમાં એમા એક તણકે કે એક તીરે હરિકેને હરાવવાની સચોટતા નથી, પણ એક પછી એક તીર છોડી વાદીને હાંફાવવાની સાચી શૂરવીરતા છે.

આપણે એ પરમ દર્શનથી ધન્ય ત્યારે જ બનીએ કે જ્યારે એમનું કયું કાંઈક કરીએ, આપણે એમની શતાબ્દિ ત્યારે જ ઉજવી કહી શકીએ કે જ્યારે એમની સુધારકતા, ઉદારતા અને સંગઠન-ઝંખનાને પાર પાડી શકીએ.

પીરનર આત્મારામ

(પંડિત શ્રી સુખસાલજી)

યુગોવિજય ઉપાધ્યય પછી શ્રુતાભ્યાસ પ્રાયઃ બંધ પડ્યો હતો, આત્મારામ મહારાજે એ શરૂ કર્યો અને બહુશ્રુતપણાનું સ્થાન સંભાળી લીધું. એ લગભગ દોઢસોથી બસો વરસના ગાળામાં, શું શ્વેતાંબરમાં કે શું દિગંબરમાં આત્મારામજી મહારાજ એક મહાન વિભૂતિરૂપે આપણી નજર આગળ તરી આવે છે. શ્રદ્ધામાં અડગ હતા, શાસન પ્રત્યે એમના દિલમાં જન્યવ્યમાન દેગશ હતી; એટલું જ કહેવું બસ નહીં થાય. એમણે બુદ્ધિનાં આરણ્યં સાવ ખુલ્લાં રાખ્યાં હતાં. જેટલું જ્ઞાન મેળવી શકાય તેટલું મેળવવું એ એમનો પ્રધાન પુરૂષાર્થ હતો. એમણે શાસ્ત્રવ્યાયામની કસોટીએ પોતાની બુદ્ધિને છ'ઠગીલર કરી. એમના વખતમાં આજની જેમ શાસ્ત્રના અંથો આટલા સહજ, સુલભ ન હતા, છાપેલાં પુસ્તકો બહુ ઓછાં હતાં. હસ્તલિખિત કોઈ ભાગ્યશાળીનેજ અધ્યયન અર્થે સંપડતાં, એટલું છતાં આત્મારામજી મહારાજે, આજના જમાનાનો માણસ કલ્પના પણ ભાગ્યે જ કરી શકે, એટલાં અને એવાં પુસ્તકો—જૈન અને જૈનેતર ધર્મના મેળવ્યાં, એક નહીં, અનેક વિષયનાં મેળવ્યાં અને સમીક્ષકની નજરે બધાં વાંચી ગયા.*

એ વખતે જૈન સમાજમાં શુદ્ધ ઐતિહાસિક દષ્ટિ હજી તો પ્રવેશ પણ નહોતી પામી શિલાલેખો, તામ્રપત્રો અને ભૂગોળ તથા ભૂસ્તરવિદ્યાનો પણ ઇતિહાસમાં ઉપયોગ છે, બહુશ્રુતપણામાં તેને સ્થાન છે એ કલ્પના નહોતી જાગી; એવા સમયમાં એમણે ઐતિહાસિક દષ્ટિએ જૈન શાસનની મહત્તા, પ્રાચીનતા, સખળ યુક્તિઓ, પ્રમાણો આપી પૂરવાર કરી. એમનું વિશાળ વાંચન કોઈને પણ આશ્ચર્યમુગ્ધ બનાવી મૂકે, એમની અદ્ભૂત સ્મરણશક્તિ અને એમની ઉત્તર આપવાની સચોટતા એમના પુસ્તકોમાં પગલે પગલે દેખાય છે.

આત્મારામજી પરમ બુદ્ધિશાળી હતા, શક્તિસંપન્ન હતા અને તત્વપરીક્ષક પણ હતા, પરન્તુ એ બધાં કરતાં વિશેષ તો એ છે કે તેઓ ક્રાંતિકાર પણ હતા. પૂર્વ, ભક્તિ અને સન્માનના ભાર નીચે ઢબાયેલા સામાન્ય માનવીમાં જે તાકાત નથી હોતી તે તેમણે બતાવી આપી છે. એમણે સંપ્રદાયબદ્ધતાની કાંચળી ફેંકી દેવાનું સાહસ કર્યું હતું તે જ બતાવી આપે છે કે તે શાંત ક્રાંતિકાર હતા. ક્રાંતિકારની પ્રેરણાએ જ એમને બુના ચીસે ચાલવાની ના પાડી. રૂઢીના ચીસા એમણે ભૂંસ્યા. ત્રીસેક વર્ષ વધુ જીવ્યા હોત તો એ ક્ષત્રિયોચિત ક્રાંતિ-વૃત્તિ એમને કઈ ભૂમિકાએ લઈ જાત તે નથી કલ્પાતું. સત્યના એ અડગ ઉપાસક હતા. સાચું લાગે તેજ કહેવું અને એ બાબતમાં મોટા અમરજાધીની પણ શરમ ન રાખવી એ એમની પ્રકૃતિ હતી. પ્રતિષ્ઠા પણ એમને ગળાવી શકે એમ નહોતું.

* અગવેદના દસઘર અંથો મહારાજશ્રીએ ડૉ. હોર્નલ પાસેથી, વિદ્યાવતી મેળવ્યા હતા.

જૈન શ્રુતનો જે વારસો હોતો તે જ તેમણે સંભાળી રાખ્યો હોત તો પણ તેઓ બહુશ્રુત તરિકે ગવાયા હોત. પરંતુ એમણે તો વર્તમાન દેશ-કાળની વિદ્યાસમૃદ્ધિ બેઠાં નવા સાધનો નીહાળ્યાં અને ભવિષ્યની જવાબદારી પણ વિચારી લીધી, એમનો અંતરાત્મા એટલે બન્યો. પોતાથી જેટલું અને તેટલું કરવાનો નિર્ણય કર્યો.

પછી તો તેમણે વેદો વાંચ્યા, ઉપનિષદો જોયા, શ્રોતસૂત્રો, સ્મૃતિઓ અને પુરાણોનું પણ પારાયણ કર્યું. સામયિક નવું ઉદ્ભવતું સાહિત્ય જોયું. મૃત અને જીવિત બધી જૈન શાળાઓનું સાહિત્ય, એમનો ઇતિહાસ અને પરંપરાઓ જાણી લીધી. ત્યારબાદ પોતાને સ્વતંત્રપણે જે કંઈ કહેવાનું હતું તે કહી નાખ્યું. એમના કથનમાં શાસ્ત્રનો પ્રચંડ સંગ્રહ છે, વ્યવસ્થાની પ્રતિભા છે અને અભ્યાસની જાગૃતિ છે. એમણે જુના વારસામાં ઘણું નવો ઉમેરો કર્યો. દરેક આચાર્યપદે આવનાર એટલું કરે તો ?

આત્મારામજી મહારાજે બહુશ્રુતપણાની જે ભાગીરથી વહેવરાવી છે તે હવે નવી પરિસ્થિતિ જોતાં ગંગોત્રીરૂપ લાગે છે. સંપ્રદાયની ભૂમિકા ઉપર ઉભા રહી તેમણે જે સંશોધન વૃત્તિ તેમજ ઐતિહાસિક વૃત્તિ દાખવી છે તે ભાવી સંશોધકો અને ઇતિહાસીકોને નવો મહેલ બાંધવા માટે પાયાની ગરજ સારે છે, એમના અજ્ઞાનતિમિરભાસ્કર ઉપર વિશેષ કામ કરવા ઇચ્છનાર પ્રૌઢ સંશોધક અને ઐતિહાસિકને પુષ્કર અવકાશ છે.

શોકાંજલિ

આપણી સભાના પેટ્રન સાહેબ અને મુખ્ય ઇલેક્ટ્રીક બજારના આગેવાન વેપારી શ્રી નવીનચંદ્ર રાયચંદ સંઘવી મુખ્ય મુકામે વૈશાખ શુદ્ધ ૧ (બીજી) તા. ૨૩-૪-૯૩ શુક્રવારના સ્વર્ગવાસી થયા છે.

સદ્ગત ધર્મ પરાયણ અને સાહિત્ય પ્રત્યે રૂચી ધરાવતા હતા.

તેમના નીધનથી આપણી સભાને ખેડ પડી છે, તથા તેમના કુટુંબીજનો ઉપર આવી પડેલ આ દુઃખમાં અમે ઉડી સમવેદના પ્રગટ કરીએ છીએ.

પરમાત્મા તેમના આત્માને ચીર શાન્તી આપે તેવી પ્રાર્થના.

શ્રી વિજયાનંદસૂરી સ્વર્ગારોહણ શતાબ્દીનું ભવ્યાત્મીભવ્ય શુભારંભ તથા પદ્મલંકૃત મહોત્સવ સમારોહ

: લેખ મોહનનાર :

પ. પૂ. નવિનચંદ્રવિજયજી મહારાજ સાહેબ

અનંતા-અનંતા મુનિભગવંતો જે પુણ્ય ભૂમિ ઉપર મોક્ષે સિધાવ્યા છે. અમૂલ્ય-અક્ષયપદ્મને વર્ષા છે.....અને અનાગત કાલે અનંતા મુનિ મોક્ષે જશે, એ પાવન ધરા તિર્થાધિરાજ શ્રી શત્રુઙ્ગ્ય ત્યાગી-તપસ્વીઓની પુણ્યભૂમિ શિલ-સદાચારથી મંહેકતી પવિત્ર ભૂમિ ઉપર પરમાર ક્ષત્રિયોદ્ધારક ચારિત્ર ચૂડામણિ, જૈન દિવાકર. શાસન શિરોમણિ આચાર્યશ્રીમદ્ વિજયચંદ્રદિગ્ગજસૂરીશ્વરજી મહારાજની પાવન નિશામાં ગુરુભક્તોના હૈયે વહેતી હર્ષ-ઉત્સાહની ઉર્મિઓ વચ્ચે ત્યાચાર્યોભોનિધિ, વિશ્વવિદ્ય વિભૂતિ પંજાય દેશોદ્ધારક આચાર્યશ્રીમદ્ વિજયાનંદસૂરીશ્વરજી મહારાજની સ્વર્ગારોહણ શતાબ્દીનું શુભારંભ પંજયના સુશ્રાવક લાલા જૈરાયતીલાલજી હસ્તે દિપક પ્રજ્વલિત કર્યું. દિપકની જ્યોત પ્રજ્વલિત થતાની સાથેજ શતાબ્દીનું ભવ્યાત્મીભવ્ય અને ઐતિહાસીક શુભારંભ થયો.

જન શાસનમાં થયેલ આ મંગલમય અપૂર્વ પ્રસંગની અનુમોદનાથે ભારતના ખૂણું-ખૂણુંથી ગુરુભક્તોનો વિશાળ જનસમૂહ હજારોની સંખ્યામાં ઉપસ્થિત થયો હતો. એ પ્રસંગે ગુજરાત વિદ્યાનગરમાંના અધ્યક્ષ શ્રી હિમ્મતભાઈ મૂનાશી. રેવેન્યુ મિનિસ્ટર શ્રી દલસુખભાઈ ગોદાણી, ભૂત-પૂર્વ કેન્દ્રીય મંત્રી શ્રી જયન્તિભાઈ વી. શાહ આદિ અનેક આગેવાન પ્રમુખ વ્યક્તિઓએ આવી મહોત્સવની શોભા વધારી.

શ્રી આત્મ-વલ્લભ-સમુદ્રની પરંપરામાં આ એક અવિસ્મરણિય પ્રસંગ ઉન્નવાયો. શ્રી વિજયાનંદસૂરી મહારાજની સ્વર્ગારોહણ શતાબ્દી મહોત્સવ પ્રારંભની અન્તર્ગત જનશાસન પ્રભાવક પંન્યાસ પ્રવર શ્રી રતનાકરવિજયજી મહારાજ, કાર્યદક્ષ પંન્યાસ પ્રવર શ્રી જગન્નંદ્ર વિજયજી મહારાજ તેમજ શાન્તિહૃત પંન્યાસ શ્રી નિત્યાનંદવિજયજી મહારાજને આચાર્યપદથી અને મહા તપસ્વી શ્રી વસંતવિજયજી મહારાજને ઉપાધ્યાય પદથી અલંકૃત કરવામાં આવ્યા.

શત્રુજયની એજ પાવન ધરતી પર વિ. સં. ૧૯૪૩માં ભારતમાં સમય જૈન સમાજે એકત્રિત થઈ મુનિશ્રી આનંદવિજયજી (આત્મારામજી મ.) ને આચાર્યપદથી અલંકૃત કર્યા હતા. તે પદવી-દાન મહોત્સવ પ્રસંગે પાત્રિસ હજારનો વિશાળ જનસમૂહના જયનાદ વચ્ચે આચાર્ય વિજયાનંદ-સૂરીશ્વરજી મહારાજ તરીકે નામ ઉદ્ધોષિત થયું.

ભગવાન મહાવીરસ્વામીના નિર્વાણ બાદ એકસહવીં યાદપરંપરા પર આચાર્યશ્રી વિજયહિંસરસૂરિ થયા. ત્યાર બાદ કોઈ એવી પ્રભાવશાળી વ્યક્તિ ન થઈ કે જેને શ્રીસંઘ આચાર્યપદને યોગ્ય સમજે.

૨૩૫ વર્ષો પછી જૈન સંઘને આચાર્યપદ માટે આચાર્યશ્રી વિજયનાનંદસૂરીશ્વરજી મહારાજની તારક છત્ર-છાયા પ્રાપ્ત થઈ હતી.

તે જ કારણથી પૂજ્ય ગુરુદેવે તેમની સ્વર્ગારોહણ શતાબ્દીનું પ્રારંભ ગિરિરાજની પાવન ભૂમિથી કર્યું. આ શતાબ્દીનું પૂર્ણતઃ સમાપનનું મહોત્સવ સમારોહ પાવાગઢની પુણ્ય ભૂમિ ઉપર ઉજવાશે.

ત્રણ વર્ષ સુધી દેશ-નગર-ગામોમાં ઉલ્લાસપૂર્વક આ શતાબ્દી મહોત્સવ ઉજવાશે. ગુરુ આતમની આ સ્વર્ગારોહણ શતાબ્દી ગુરુ આતમ-વલ્લભ-સમુદ્ર-હન્દ્રનો સમુદાય, સંઘ અને ભક્તવર્ગ માટે કેટલીયે આશાઓનું કિરણો લઈને આવી રહી છે. એ અનુપમ પ્રસંગે કેટલીક યોજનાઓનું કિયાન્વિત કરવાની રૂપરેખા થઈ રહેલ છે.

તારીખ : ૨૪-૪-૯૩, શનિ, વૈશાખ સુદ બીજના એ ભગ્યાતિભવ્ય મહોત્સવ ઉજવવા માટે પ્રથમથી તૈયારી થઈ રહી હતી. પાલિતાણામાં રહેલ હાઈસ્કૂલના વિદ્યાર્થી પટંગણમાં પ્રોચામનું આયોજન રાખેલ. બહારથી આવેલ મહેમાન ગુરુભક્તોને રહેવાની પણ વ્યવસ્થા ત્યાંજ રાખવામાં આવેલ. તે સમ્પૂર્ણ હાઈસ્કૂલનું નામ ‘શ્રી વિજયનાનંદ નગર’ રાખવામાં આવેલ.

આ સમસ્ત કાર્યક્રમ મહોત્સવનું આયોજન માટે એક સમિતિ યોજાઈ હતી. જેનું નામ ‘શ્રી વિજયનાનંદસૂરી સ્વર્ગારોહણ પ્રારંભ સમિતિ-પાલીતાણા’ રાખેલ. અને એ સમિતિના આયોજક શ્રી રાજેન્દ્રપાલ લુધિયાનાવાલા હતા. ભારતના ખૂણે ખૂણેથી ગુરુભક્તો અહીં તા. ૨૩-૪-૯૩ શુક્રવારના જ આવી ગયાં હતા, આ સમારોહ માટે સમિતિની વિશેષ વિનંતીથી આચાર્ય શ્રી ધર્મસૂરિજી મહારાજના સમુદાયના ગચ્છાધિપતિ સાહિત્ય કલારત્ન આચાર્ય શ્રીમદ્ વિજય-ચણોદેવસૂરીશ્વરજી મહારાજ શિષ્ય-પરિવાર સાથે પધાર્યા હતા.

તા. ૨૪-૪-૯૩ શનિવારના પ્રાતઃ ૮-૩૦ વાગે ગુરુદેવ મુનિ-મંડળની સાથે પંખળી ધર્મશાળાથી પ્રસ્થાન કરી ૯-૦૦ વાગે વિજયનાનંદ નગરમાં આવી પહોંચ્યા.

ગુરુ આતમ, ગુરુ વલ્લભ, ગુરુ સમુદ્ર અને ગુરુ હન્દ્રના જયનાદોથી સમારોહનો પ્રારંભ થયો. પૂજ્ય ગુરુદેવે મંગલાચરણ કર્યું; મંગલાચરણ પછી પંખળના આરતવાદી સુગ્રાવક લાલા ખૈરાચતીલાલ દિલ્લીવાલાયે દિપ પ્રજ્વલિત કર્યું અને પૂજ્ય શ્રી આત્મારામજી મહારાજના તૈલચિત્રને તેઓએ માલાર્પણ કર્યું.

ત્યારબાદ ઉત્કૃષ્ટ ચારિત્રશીલ પંન્યાસ શ્રી રત્નાકરવિજયજી મહારાજ, કાર્યદક્ષ પંન્યાસ પ્રવર શ્રી જગન્નન્દ્રવિજયજી મહારાજ તેમજ શાન્તિદૂત પંન્યાસ શ્રી નિત્યાનન્દવિજયજી મહારાજને આચાર્ય પદવી અને મહાતપસ્વી પંન્યાસ શ્રી વસંતવિજયજી મહારાજને ઉપાધ્યાય પદવીની શાસ્ત્રીય વિધિ પ્રારંભ થઈ, ૬૦ મિનિટ સુધી આ શાસ્ત્રીય વિધિ ગુરુદેવના નિર્દેશનમાં થઈ. (આ વિધિ બાદ અનુરૂપ વિધિ શ્રીસંઘને અક્ષત આપવા માટે હન્દ્ર-હન્દ્રાણી બનવાના ચઢાવા બોલવામાં આવ્યું. આ અક્ષત પેઢા નૂતનપદવી ધારિયો ઉપર ત્રણ વખત ઉછાળવામાં આવે છે; આ અક્ષતની વધાર્થ દ્વારા શ્રી સંઘ તેમને આશીર્વાદ આપે છે અને પોતાની અપાર પ્રસન્નતા વ્યક્ત કરે છે.

કન્દ્ર-કન્દ્રાણી બનવાનું લાભ શ્રી આત્માનંદ જૈન મહારાજાના પ્રધાન શ્રી વી. ચી, જૈન ભાભૂ તથા તેમની ધર્મપત્નીએ લીધેલ.

પૂજ્ય ગુરુદેવ ને ત્રણે પંચાસ પ્રવેશને આચાર્ય પદવીથી અલંકૃત કરવાની સાથે જ તેમના નવા નામેની ઘોષણા પૂજ્યશ્રીએ કરી. પંચાસ શ્રી રત્નાકરવિજયજીનું નવું નામ આચાર્યશ્રી રત્નાકરસૂરીશ્વરજી મહારાજ બહેર થયું. પંચાસ શ્રી જગન્દ્રવિજયજી મહારાજનું નવું નામ આચાર્યશ્રી જગન્દ્રચન્દ્રસૂરીશ્વરજી મ. અને પંચાસ શ્રી નિત્યાનંદવિજયજી મહારાજનું નવું નામ આચાર્યશ્રી નિત્યાનંદસૂરીશ્વરજી મહારાજ તરીકે બહેર કરવામાં આવ્યું. તેમ જ મહાતપસ્વી પંચાસ શ્રી વસંતવિજયજી મહારાજનું નામ ઉપાધ્યાય શ્રી વસંતવિજયજી મહારાજ બહેર થયું, તેમના નવા નામેની ઉદ્ઘોષણાની સાથે જ તેમના નવા નામેનું જય-જયકાર-જયનાદોથી સભા-મંડપ ગુજી ઉડ્યો.

પદવી અલંકૃત કિર્યાપૂર્ણ થયા બાદ નૂતન આચાર્યને હિત શિક્ષા અને આશીર્વાદ આપતા સાહિત્ય કક્ષારત્ન આચાર્ય શ્રી વિજયયશોદેવસૂરિજી મહારાજે કહ્યું કે- આચાર્યને તીર્થંકર તુલ્ય કહેલ છે, શાસનને નિભાવવાની, શાસનનું ભાર ઉપાડવાની મોટી જવાબદારી આચાર્યો પર હોય છે. આચાર્ય આચારનિષ્ઠ હોય છે. આજ હું અત્યંત પ્રસન્નતા અનુભવી રહ્યો છું કે અમારા શ્રી આત્મ-વલ્લભ-સમુદ્ર અને કન્દ્ર પરંપરામાં ત્રણ આચાર્ય થયા. આ સમુદાયની સાથે અમારું ખુબ નીકટનું સંબંધ છે. શ્રી આત્મ-વલ્લભ પરંપરા અને સમુદાયનું જૈન શાસનમાં વિશિષ્ટ સ્થાન અને અપૂર્વ યોગદાન છે. આ નૂતન આચાર્યો એ પરંપરાને વિશેષતર ઉત્તરવળ બનાવી ગુરુદેવોના નામેને ચાર ચાંદ લગાવે. જૈનશાસનની પ્રભાવના કરતા થકા ઉન્નતિના શિખર પર પ્રદાપર્ણ કરે. આજના આ પતનશીલ યુગમાં તેઓ આચાર અને સંયમનિષ્ઠાનું નવું ઉદાહરણ અને એજ મંગલ કામના.

આચાર્યશ્રી યશોદેવસૂરિજી મહારાજના ઉદ્ઘોષન પછી ત્રણ વરિષ્ઠ આચાર્ય શ્રીમદ્ વિજય-કન્દ્રદિવસૂરીશ્વરજી મહારાજ, આ. શ્રીમદ્ વિ. જનકચન્દ્રસૂરિજી મ. તેમજ આચાર્ય શ્રીમદ્ વિ. યશોદેવસૂરીજી મ. ને કાંબળી વોહરાવાનો ગઢાવો બોલાયો, જેનો લાભ પરમ ગુરુભક્ત શ્રીમાન ઉમાજી કરમાજી પરિવાર ભંદરવાળાએ લીધેલ. એ પ્રસંગે તેઓએ પાવાગઢમાં પણ જીવદયા માટે પાંચ હજાર એકસો એકની રકમ અનુક્રમ્પા દાન સ્વરૂપ આપવાની ઘોષણા કરી.

ત્યારબાદ નૂતન આચાર્યોની અનુક્રમે કાંબળી વોહરાવાની ઉછામણી બોલાઈ. સર્વ પ્રથમ આ. શ્રીમદ્ વિજયરત્નાકરસૂરીશ્વરજી મ. ને કાંબળી વોહરાવાનું લાભ શાહ સેરમલજી બેરાવાળાએ લીધું. ત્યારબાદ આચાર્ય શ્રીમદ્ વિજયજગન્દ્રચન્દ્રસૂરિજી મ. ને કાંબળી વોહરાવવાનું લાભ દાનવીર સાદડી નિવાસી શાહ બાબુલાલ વાલચંદજી, શા. શાંતિલાલજી રાંકા આદિ સપરિવારે લીધેલ, અંતિમ આચાર્ય શ્રીમદ્ વિજયનિત્યાનંદસૂરિજી મહારાજને કાંબળી વોહરાવવાનું લાભ બલનંદર નિવાસી શ્રી સુરેન્દ્રકુમારજીએ લીધેલ. અને નૂતન ઉપાધ્યાય શ્રી વસંતવિજયજી મ. ને કાંબળી વોહરાવવાનું લાભ શા. હસ્તિમલજી ભંડારી આદિ પરિવારે લીધેલ.

અત્યંત ઉત્સાહપૂર્વક ઉદારતાપૂર્વક કાંબળીઓ વોહરાવવાના ગઢાવા બોલાઈ ગયા બાદ ગઢાવા લેનાર મહાનુભાવોએ નૂતન આચાર્યોને ઉપાધ્યાયજીને કાંબળી વોહરાવી.

ભારતના નૂતન આચાર્યોને સૂરી મંત્રનું પદ વોહરાવવાની જોડી જોડાઈ જેનો લાભ પરમ ગુરુભક્ત શ્રી સરદારીલાલ શિખરચંદ મુરાદાબાદવાળાએ લીધું. તેમજ પ્રવર્તિની સાધ્વીશ્રી વિદ્યાશ્રીજી મ. આદિ સાધ્વીવૃંદને કાંબળી વોહરાવવાનું લાભ શા; હસ્તીમલ ભંડારી પરિવારે લીધેલ.

આચાર્ય શ્રીમદ્ વિજયનંદસૂરીશ્વરજી મહારાજની સ્વર્ગારોહણ શતાબ્દી પ્રારંભ પ્રસંગે ગુરુભક્તોનું લોકપ્રિય ‘પાક્ષિક પત્ર’ ‘વિજય ઇન્દ્ર સંદેશ’ માં ગુરુ વિજયનંદસૂરિના વિશેષ વિશેષ પરિશિષ્ટ કાઢ્યું હતું જેનું વિમોચન શિરોમણી શ્રી સંઘના દાનવીર પ્રધાન શ્રી રમેશ-કુમારજીએ કયું.

પ્રસંગે પધારેલા ગુજરાત વિધાનસભાના અધ્યક્ષ શ્રી હિમ્મતભાઈ મૂલાણીએ પોતાની શ્રદ્ધા વ્યક્ત કરતા કહ્યું કે-હું ‘પૂ. આ. ગુરુદેવના દર્શના અને આશિર્વાદ લેવા માટે’ આ પ્રસંગે ઉપસ્થિત થયો છું. હું અસંખ્યલીનો સ્પીકર છું, તેથી મારે જોલવું જોઈએ સાંભળવાનું અધિક હોય છે અને અહીં તો સંતોનું સમારોહ છે તે કારણથી અમે રાજનિતિજ્ઞોને તે સંતોનું આશિર્વાદ જ લેવા જોઈએ. અહિંસા અમારી ભારતિય સંસ્કૃતિનું પ્રાણ છે. ભગવાન મહાવીરસ્વામી અહિંસાના સંદેશવાહક હતા. તેમની અહિંસા આજપણ તેટલીજ મહત્વપૂર્ણ અને ઉપયોગી છે. જેટલી પચ્ચીસ સો વર્ષ પહેલાં હતી. જૈન ધર્મ અને સમાજમાં આજે પણ અહિંસાની પ્રતિષ્ઠા વિદ્યમાન છે. જૈન ધર્મ અહિંસક અને શાંતિપ્રિય રહ્યો છે, તે ક્યારે પણ કોઈ વિવાદ-ઝગડામાં નથી પડતો અને આજે પણ મહાવીરના બતાવેલ માર્ગે ચાલી રહ્યો છે તે જૈન ધર્મનું ભારતીય સંસ્કૃતિ ગૌરવ અનુભવે છે.

ગત મહાવીરજયન્તિના પ્રસંગે અમારા માનનીય મુખ્યમંત્રીએ ગુજરાતમાં સમ્પૂર્ણ ગોવંશ હત્યા પ્રતિબંધ કાનૂન જલ્દી બનાવવાનું વચન આપ્યું છે. હું પણ તે માટે પૂરો પુરુષાર્થ કરીશ.

પાલીતાણા ક્ષેત્રના વિધાયક તેમજ રિવેન્યૂ મિનિસ્ટર શ્રી દલસુખભાઈ ગોદાણીએ પૂજ્ય ગુરુદેવ તેમજ ખદારથી પધારેલ ગુરુભક્તોનું સ્વાગત કરતાં કહ્યું કે પાલીતાણાની પાવન ભૂમિ ઉપર આપ સર્વનું હું સ્વાગત તેમજ અભિનંદન કરું છું, અમારું આ પવિત્ર ક્ષેત્ર જૈનોનું સુપ્રસિદ્ધ અને મહાન તીર્થ ક્ષેત્ર છે, અહીં એકથી એક ચઢિયાતા ધાર્મિક અનુષ્ઠાનો સમ્પન્ન થાય છે.

આચાર્ય શ્રીમદ્ વિજયનંદસૂરિશ્વરજી મ. ના જીવન ઉપર પ્રકાશ નાંખતા આચાર્ય શ્રીમદ્ વિ. જનકચન્દ્રસૂરીશ્વરજી મ., મુનિરાજ શ્રી ધર્મધુરંધરવિજયજી મ., પ્રધાન શ્રી વી. સી. જૈન, પૂર્વ કેન્દ્રીય મંત્રી શ્રી જયન્તીભાઈ શાહએ મધુરવાણી દ્વારા શ્રોતાઓને પ્રસન્નચિત્ત કર્યાં.

આ પ્રસંગે આમંત્રિત અતિથિઓનું હાર્દિક સ્વાગત તથા અભિનંદન કરવામાં આવ્યું.

ગુજરાત વિધાનસભાના અધ્યક્ષ શ્રી હિમ્મતભાઈ મૂલાણીનું અભિનંદન શ્રી વી. સી. જૈને માળા તથા શાલ જોડાડીને કયું. રિવેન્યૂ મિનિસ્ટર શ્રી દલસુખભાઈ ગોદાણીનું સન્માન શ્રીપાલ બિહારે શાહ લુધિયાનાવાળાએ કયું. પૂર્વ કેન્દ્રીય મંત્રી જયન્તીભાઈનું સન્માન પરમ ગુરુભક્ત સાદ્વી નિવાસી શા. માંચીલાલજી ઓકચંદજીએ કયું, શતાબ્દી પ્રારંભકર્તા લાલા શ્રી જૈરાચતી લાલજીનું અભિનંદન સંકાન્ત ભક્ત શ્રી રંધુવીરકુમાર જૈને કયું.

આ સમ્પૂર્ણ મહોત્સવ સમારોહમાં સાધર્મિક વાત્સલ્યનું લાભ લેવાવાલા શા. હસ્તિમલભાઈ ભંડારી આદિ પરિવારનું સન્માન સમિતિના સંયોજક મહામંત્રી રાજેન્દ્રપાલભાઈએ કયું.

આ સમસ્ત સમારોહના મુચારુ વ્યવસ્થાપક શ્રી આત્મ-વલ્લભ જૈન સેવામંડળના અધ્યક્ષ શ્રી વાલચંદ્રભાઈ અભિનંદન સમિતિ તરફથી શ્રી દેવરાણી (નિર્ગિ વક્રમ) હુધિયાનાવાળીએ કયું. સમારોહનું માઈક સંચાલન શ્રી ઓમપ્રકાશ આચાર્યએ કયું.

સાધર્મિક વાત્સલ્યનું લાભ સાદહીનિવાસી શ્રી હસ્તીમલભાઈ વિમલચંદ્ર ભંડારી પરિવારે લીધેલ.

સમારોહ પ્રસંગના અન્તે વિભિન્ન સંઘો તેમજ વિશિષ્ટ વ્યક્તિઓ તરફથી પૂજ્ય ગુરુદેવ તથા નૂતન આચાર્યોને કાંગળી વોડરાવી. તેની સૂચિ નીચે પ્રમાણે છે.

સર્વ પ્રથમ શ્રી આત્માનંદ જૈન મહાસભા ઉત્તરીભારત તરફથી શ્રી વી. ગી. જૈને કાંગળી વોડરાવી.

શ્રી વિજ્ઞાનદસૂરી સ્વર્ગારોહણ શતાબ્દી સમિતિ તરફથી શ્રી રાજેન્દ્રપાલભાઈએ કાંગળી વોડરાવી.

પાર્વોગઢ તીર્થ સમિતિ તરફથી તીર્થ પ્રધાન શ્રી રાજેન્દ્રપાલભાઈએ કાંગળી વોડરાવી.

શાહડી શ્રીસંઘ તરફથી શ્રી માંગીલાલભાઈ એકચંદ્રભાઈએ કાંગળી વોડરાવી.

ગીબ પાણુ સંઘના પ્રતિનિધિઓએ કાંગળી વોડરાવી. તેના પ્રમુખ

શ્રી આત્માનંદ જૈન સભા હુધિયાના

૧૫ દિલ્લી

૧૬ બલનંધર

૧૭ મુરાદાબાદ

૧૮ મુનામ

૧૯ નકોદર

૨૦ મેરડ

શ્રી કૃષ્ણનગર જૈન સંઘ, અમદાવાદ.

શ્રી જૈન શ્વેતાંબર મૂર્તિ. પૂ. સંઘ બરાન

શ્રી જૈન સંઘ, ભેડા

શ્રી આત્માનંદ જૈન સંઘ, બરોડા

શ્રી સાંજલપુર જૈન સંઘ, વડોદરા

શ્રી કરચલિયા જૈન સંઘ, કરચલિયા

શ્રી હુણસાવાડા મોટી પોળ જૈન સંઘ

અમદાવાદ

૨૧ અમ્બાલા શ્રી મામાજી પોળ જૈન સંઘ, વડોદરા

૨૨ કોટકપૂરા શ્રી કારેલીબાગ જૈન સંઘ, વડોદરા

૨૩ જરા શ્રી શેઠશ્રી નવલચંદ મુખતચંદ જૈન દેવકી

પેટી પાલી શ્રી સંઘ

૨૪ ગુડગાંવ શ્રી આત્મવલ્લભ રત્નચથી આરાધના ટ્રસ્ટ.

૨૫ મુજફ્ફરનગર શ્રી શાંતિનાથ જૈન ટેમ્પલ ટ્રસ્ટ, પૂના

૨૬ જમ્મૂ શ્રી ઓસવાલ પોરવાલ સંઘ, પૂના

(અનુસંધાન પેજ ૬૪ ઉપર)

હું, તમે અને આપણે

—: લેખીકા :—

પ્રા. પ્રફુલ્લા આર. વોરા

૧૦૦૮, કૃષ્ણકુંજ, ડાયમંડચોક,

બહુચરાણના મંદિર સામે,

ભાવનગર-૨૬૪૦૦૧

‘હું’, ‘તું’, ‘તમે’ જેવા સર્વનામોનો ઉપયોગ આપણે બોલવામાં વારંવાર કરીએ છીએ. દરેક સર્વનામ આમ તો બહુ સામાન્ય લાગે છે. કદાચ આમાં કોઈ વિશિષ્ટ લાગે એવી વાત દેખાતી નથી પણ જરા ઊંડો વિચાર કરતા તેના વિશિષ્ટ અર્થ આપણને જોવા મળે છે. તેમાં અનેક શુદ્ધાર્થો અને અર્થછાયાઓ જોવા મળે છે. આ શબ્દોમાં બોલનારના સ્વભાવગત લક્ષણો અને એની પાછળનો આશય છૂપાયેલા છે.

એક વિદ્વાને જીવનને પ્રસન્ન બનાવવાના કેટલાક ઉપાયો જણાવ્યા છે. એમાં આ શબ્દો બહુ મહત્વનો ભાગ ભજવે છે. કહેવાય છે કે નહીં બોલાયેલાં શબ્દોના આપણે માલિક હોઈએ છીએ અને બોલાયેલા શબ્દોના અન્ય માલિક હોય છે. બોલ્યા પછી એ શબ્દનો સામેની વ્યક્તિ પર જે પ્રતિભાવ થાય છે એ ઉપયોગેલા શબ્દની ઉપર આધાર રાખે છે. બોલતા પહેલાં વિચાર કરનારને પાછળથી પસ્તાવાનો વારો આવતો નથી. જ્યારે જ્યારે જે વ્યક્તિ વગર વિચાર્યું બોલે છે. ત્યારે પાછળથી ઊભી થનારી પરિસ્થિતિના શુભામ બનવું પડે છે.

‘હું’ ને મહત્વનો શબ્દ માનનાર તેની આસપાસ એવું અભેદ કુંડાળું રચે છે કે એમાં કોઈ અન્ય પ્રવેશી શકતું નથી. ‘હું’ જ યોગ્ય છું અને હું જે કરું તે જ શ્રેષ્ઠ એમ વિચારનાર

પોતાની દૃષ્ટિને સીમિત બનાવી દે છે. આપણી આસપાસ જ્યારે અગાધ અને અનેક અભયગીઓ ધરાવનાર આ વિરાટ વિશ્વ રચાયેલું પરચું હોય ત્યારે અને જેની સંસ્પર્શમાં આપણું અસ્તિત્વ કે વ્યક્તિત્વ માત્ર ટપકાં જેવું જ ગણાય એવું આ પ્રહ્લાંડ હોય ત્યારે ‘હું’, ‘હું’ કરવું તે કેટલું યોગ્ય ગણાય? હા, એક વાત બરાબર છે કે પોતાની શક્તિને ઓળખી લેવી અને તેને વધુ વિકાસની દિશામાં આગળ વધારવી તે યોગ્ય છે. પરંતુ બીજાના અસ્તિત્વનો અનાદર કરીને કે અસ્વીકાર કરીને સંકુચિત દૃષ્ટિ રાખીને નહીં.

‘તમે’ ના પ્રયોગની અર્થછાયાઓ પણ વિચારવા જેવી છે. અનેક અર્થો અને ભાવછાયાઓ માત્ર આ બે જ અક્ષરના ‘તમે’ શબ્દમાં છે. જ્યાં ‘હું’ તું મહત્વ ઘટાડી ‘તમે’ નો સ્વીકાર કરવાની પરિસ્થિતિ અર્જાય ત્યાં સુધી તો સારું જ છે. સ્વાર્થ કે સ્વેકેન્દ્રીય પરિમિતિમાંથી બહાર આવીને પરિસ્થિતિને પરામર્શ પારખી લેવાનું ઉચિત છે જ. ‘હું’ અને ‘તમે’ નો સેતુ સ્વીને જગતને બેઠાવાનો પુરુષાર્થ કહી શકાય.

કેટલીક વખત લોકો બીજા પાસે જ બધું કાર્ય કરાવવા કે બીજાનો લાભ લેવાના સ્વભાવવાળા હોય છે. તેઓ ‘હું’ મેશા ‘તમે’ તું જ પ્રયોજન કરતા હોય છે. તેમાં જ ગર્વ લેતા હોય છે. “આ કામ તમારું છે—મારું નહીં,” આમ ગોલી ને તે બીજાને જ જવાબદાર ગણતા હોય

છે. 'તમે' નો આ પ્રયોગ તે શબ્દ બોલનાર વિષે ધ્યાન કઢી બળ્ય છે. તેનામાં અહમ, અકકડાઈ કે આજસને છતી કરે છે, પોતે બીજા કરતા અડિયાંતા છે એવું લાગે છે 'તમે' નો એ રીતે સ્વીકાર કરવો જોઈએ કે જેનાથી સામેની વ્યક્તિનું સન્માન જળવાય, તેનું મહત્વ રહે.

ત્રીજો મહત્વનો શબ્દ છે 'આપણે'—આપણે શબ્દનો પ્રયોગ કરનારના અહેસાસ પર પ્રસન્નતાથી રેખાઓ અંકાઈ બળ્ય છે અને તેની આંખોમાં સામેની વ્યક્તિ સાથે પોતાનો સહકાર પણ દેખાય છે ત્યારે સામેની વ્યક્તિમાં સહયોગના આવિષ્કારની આભા જવા મળે છે. તેનો હાથ સમાજના સહકાર માટે પ્રેમથી લબાયેલો જોવા મળશે. આવી વ્યક્તિનું પ્રત્યેક પગલું પ્રગતિના પથ તરફ પ્રયાણ કરતું હશે. "આપણે" શબ્દનો પ્રયોગ કરતાં જાણે બોલનાર વ્યક્તિના હાઠ સામેની વ્યક્તિના હૃદય સુધી પોતાની વાત પહોંચાડવા માટે ઉત્સુક હોય છે.

કોઈ કામ કરવાનું હોય ત્યારે 'હું જ કરીશ' કે 'તમે જ કરો' એમ કહેવાને બદલે "ચાલો આપણે કરીએ" તો એ કામ કેટલું આસાનીથી થઈ શકે છે. "આપણે આ કરીશું" બોલનાર વ્યક્તિ પોતે જ કાર્યમાં જોડાઈ જાય છે ત્યારે અન્યમાં ઉત્સાહ જગાડે છે. તેઓને પણ એમ

ધાય છે કે આપણે કેમના ગુલામ બની કામ કરવાનું નથી.

'આપણે' શબ્દ મિત્ર જેવું કામ કરે છે. જે રીતે એ મિત્રો વચ્ચે ગુમાન દરબજે હોય છે. સમીપ સ્થિતિ હોય છે, પરસ્પર સહકાર હોય છે તે રીતે 'આપણે' પ્રયોગ પ્રેમ અને હુંકનું વાતાવરણ સર્જે છે.

પડિત નહેરુજી કહેતા કે "મને મોટા થવામાં રસ નથી પણ કાર્ય પૂરું કરવામાં રસ છે." આ રીતે જીવનમાં સાવ સામાન્ય લાગતા આવા શબ્દ પ્રયોગો વ્યક્તિ-વ્યક્તિ વચ્ચેનો વ્યવહાર ખરબચડો કે સુવોળો બનાવવા માટે જીવોબદાર હોય છે. આ પ્રયોગો જ તેનો સ્વભાવ અને વ્યવહાર રજૂ કરે છે. જેનો સ્વભાવ માત્ર અહમને પાપવાનો હશે તો હમેશાં "હું" ને મહત્વનો ગણશે. જે બીજાના મહત્વને પણ સ્વીકારે છે તે "તમે" નો પણ સ્વીકાર કરશે કે જે બીજા પાસે કામ કરવાની ટેવ રાખતા હશે તે પણ 'તમે' નો પ્રયોગ વારંવાર કરશે. પરંતુ જે વ્યક્તિ ખરબચડા પ્રસન્નતા અને સહકારની ભાવના રાખશે અને જે બીજામાં પોતાનું અને પોતામાં બીજાનું અસ્તિત્વ જોશે તે "આપણે" ની ભાવના રાખી પરસ્પર પ્રેમ અને સુવોળપણ વાતાવરણ સર્જશે.

ચાલો, આપણે પણ 'આપણે' નો વ્યવહાર રાખી જીવનને હયું ભયું બનાવીએ.

(અનુસંધાન પેજ દર નું ચાલુ)

શ્રી આત્માનંદ જૈન સભા, બીકાનેર

શ્રી વિનય ઇન્દ્રદિક્ષસૂરિ શ્રી સંઘ ઉત્ખણ

શ્રી ઓમકાર જવેલસર્, ગમ્મઠ

શ્રી ભંદર શ્રીસંઘ, ભંદર (રાજ.)

શ્રી તપાગચ્છ સંઘ, નાગૌર

શ્રી આત્માનંદ જૈન યાત્રિક ભવન ટ્રસ્ટ, પાસીતાણાના.

શ્રી પિત્રીબંગા જૈન સંઘ, પિત્રીબંગા

શ્રી અકોલા જૈન સંઘ, અકોલા

શ્રી ગુજરાત એપાર્ટમેન્ટ શ્રીસંઘ (દિલ્લી)

શ્રી રાજસ્થાની જૈન સંઘ ડોણા (મહેસાણા)

શ્રી બોમ્બે સકાંતિ ગ્રુપ, બીકાનેર-પાલનપુર

શ્રી જૈન શ્રેયતાંબર તપ, શ્રીસંઘ, જયપુર-

હીરાભાઈ ચૌધરી

શ્રી વલ્લભ સાવજનિક ટ્રસ્ટ-સાલપુરા આદિ વિભિન્ન સંઘો, ટ્રસ્ટો, સમિતિયો અને સંગઠનો જે આત્મ-વલ્લભ-સમુદ્ર-ઇન્દ્રા ગુરુ પરંપરાને પૂર્ણતઃ સમર્પિત છે અને જે શક્ત ગુરુદેવના નેતૃત્વમાં જ કાર્ય કરે છે તેઓએ પોતાની શ્રદ્ધાસ્વરૂપ કાંબળી પોઢરાવી પોતાની એકનિષ્ઠા તથા સમર્પિત ભાવ વ્યક્ત કર્યાં.

સમાચાર

“ વૃદ્ધિચંદ્રજી સ્વર્ગારોહણ શતાબ્દી દિવસ ”

વૈશાખ શુદ્ધ ૭, ૨૦૪૯

સંકલન : સંજય એસ. કાર

વૈ. શુદ્ધ ૭ ને ૧૯૪૯ નો એ દિવસ જે દિવસે ભાવનગરની પ્રાચ્ય ભૂમી પરથી જન શાસનનો એક મહામૂલો સીતારો ખરી પડ્યો. જેણે પોતાનું સમસ્ત જીવન શુદ્ધ ચારિત્રથી ભરપૂર અને શાસનની સેવામાં સમર્પિત કર્યું હતું. ખાસ કરીને જેના પ્રતાપે આજે ભાવનગર સંઘ આટલો બધો ફર્યો ફર્યો છે તેવા એક મહામુનિ શ્રી વૃદ્ધિચંદ્રજી મ. સા. પોતાના જીવનનો અંતીમ શ્વાસ મુક્યો તેવા પૂ. ગુરુદેવના ચરણોમાં કોટીશઃ વંદના.

પૂ. ગુરુદેવશ્રીનો જન્મ તો પંચગય રાજ્યના લાહોર જિલ્લાના રામનગર નામના નાનકડા ગામમાં થયો હતા. પિતા ધર્મજસ અને માતા કૃષ્ણદેવી એક સૌથી નાના (ચાર ભાઈ અને એક બહેન પછી) પુત્ર કૃપારામતરીકે થયો હતા. નામ તેવા જ ગુણો ધરાવતો નાનકડો કૃપારામ નાનપણથી જ ધર્મના સંસ્કારથી સંસ્કારીત થયો હતો. ૧૮૯૦માં જન્મેલા કૃપારામ ૧૮ વર્ષની ભરપૂર વયે જ ૧૯૦૮ માં પૂ. ગુરુરાયજી મ. પાસે દિલ્હીમાં દિક્ષા લીધી. નાનપણમાં જ ધર્મના સંસ્કાર અને “ ત્યાગનો રાગ અને સ્વર્ગને ત્યાગ ” કેળવી જૈન ધર્મના મહાન શ્રેયોનો અભ્યાસ કરી લીધો, તે સમયે દોરા-પાગા-મંત્ર-નંત્ર વગેરેમાં ગળાડૂળ રહેલા જૈન સમાજને તેમણે [આજે પણ રક્ષા-પોટલીના બદલા નીચે આ દુપણુ પ્રવેશતું જાય છે.] ઉગાર્યો હતો તે સમયે પરમાત્માની પૂજન કરવી-તેમનો સત્કાર કરવો વગેરે ગાળતાં ઘણી બધી ગોણુ યત્નતી જતી હતી તેવા સમયે તેમણે યતી સમાજ અને પાખંડી જેવા ગાત્રી પતાઓને શાસ્ત્ર વચનથી શુદ્ધ કરીને હરાવીને જૈન સમાજને તેમણે ઉગાર્યા હતાં. પૂ. ગુરુદેવને માટે આજે પણ આ કાર્ય ખૂબ જ કિંમતી અને મહત્વનું જૈન સમાજ માટે બની ગયું.

પૂ. ગુરુદેવશ્રીએ દિક્ષા લીધા પછી લાંબો સમય તેઓએ ગુજરાતમાં જ વિહાર કર્યો છે તેમાં ખાસ કરીને ભાવનગરમાં જ તેમના ૧૯ આતુર્ભાસ થયા છે. આમ પૂ. ગુરુદેવ શ્રી વૃદ્ધિચંદ્રજી મ. સા. નો ભાવનગર સંઘ ઉપર ખૂબ જ ઉપકાર છે. તેઓશ્રીની પ્રેરણાથી જ ભાવનગરમાં શ્રી જૈન ધર્મ પ્રચારક સંઘા અને “ શ્રી વૃદ્ધિચંદ્ર જૈન વિદ્યાશાળા ” ની સ્થાપના કરવામાં આવી જે આજે પણ ૧૦૦ ૧૦૦ વર્ષથી એ જાનની પરખ ચાલુ છે.

પૂ. ગુરુદેવનો અંતીમ શ્વાસ ૧૯૪૮માં - વૈ. શુ. ૭ ના દિવસે મારવાડીનો વડો (હાલમાં નૂતન ઉપાધ્યય અથવા મોટા ઉપાધ્યય તરીકે પ્રસિદ્ધ છે) આવેલ છે ત્યાં રાત્રીના નવ કલાકે અસ્થિતિ દ્વિ સારશરણમાં લીન બનીને સંપૂર્ણ આત્મ લીન થયો. અને પ્રાણો છોડ્યાં. પૂ. ગુરુદેવને પોતાના ૪૬ - ૬૮ તો શીખ્યો હતા. પૂ. શાસનસમ્રાટ નેમીસરીશ્વરજી મ. સા. તથા પૂ. આ. ધર્મસરીશ્વરજી મ. સા. વગેરે તેમના શિષ્યો હતાં.

આવા મહાન પૂ. ગુરુદેવના સ્વર્ગારોહણ શતાબ્દી વર્ષ દિને નિમિત્તે શ્રી ભાવનગર જૈન સંઘના ઉપક્રમે પૂ. આ. વિ. મેરુદક્ષિણીશ્વરજી મ. સા. ની પાવન નિશ્રામાં પૂ. ગુરુદેવના નામથી સ્થપાયેલ શ્રી વૃદ્ધિચંદ્રજી જૈન વિદ્યાશાળામાં પાઠશાળાના આગ્રહોએ ગુરુસ્તુતિ અને ગુરુદેવના ગુણોનું વાદન કરાયેલ. ત્યારબાદ ૮ કલાકે ચતુર્વિધ સંઘના ઉપક્રમે આરાધના હોલમાં પૂ. આ. મ. શ્રીએ પૂ. ગુરુદેવના ગુણોનું વાદન કરેલ અને તેમના શિષ્ય પૂ. પં. ઈંદ્રસૈમવિજય મં. સા. પણ પૂ. વૃદ્ધિચંદ્રજી મ. સા.ના જીવન વિશે સુંદર પ્રવચન આપેલ. સંઘના મહામંત્રી શ્રી. રમેશભાઈએ પણ પૂ. ગુરુદેવના ભાવનગર સંઘ ઉપર કરેલા ઉપકારોનું વર્ણન કર્યું હતું. અંતમાં ભાવનગરની સમગ્ર પાઠશાળાના અધ્યાપક શ્રીએનું આદેશની વાંટકારીથી વડોદરા નિવાસી તરફથી બહુમાન કરવામાં આવેલ તેમજ ભાવનગરની સમસ્ત પાઠશાળાના આગ્રહ-આલીકાઓને આ નિમિત્તે ઘોટર બેગની પ્રભાવતાની બહારાત કરવામાં આવેલ. આ રીતે વૈ. શુ. ૬/૭ (બૈંગા હોવાથી) દ્વિતીયાદેવની અંદર સુંદર રીતે પૂ. ગુરુદેવના શતાબ્દી દિવ નિમિત્તે સિદ્ધચક્ર પૂજન, આજ્ઞી-પ્રભાવતા વગેરે કરવામાં આવેલ. આ નિમિત્તે શ્રી કૃષ્ણનગર સોસાયટી તરફથી સક્રિય સંઘમાં જોડાવાની શેર વહેંચવામાં આવેલ. આ સમગ્ર કાર્યક્રમનું સંચાલન શ્રી મનીષભાઈ શાહે સંભાળેલ.

જગતમાં રહ્યો પુરુષોનું જીવન સ્વપરકારણ કરવાખાળું હોય છે અને તેથી જ તે એક આદર્શ જીવન હોય છે. જે માનવીની દષ્ટિ સમક્ષ કોઈપણ જાતનો આદર્શ ન હોય તો તેના પૂર્ણ વિકાસ થતો નથી એટલું જ નહિ પણ તેનું જીવન અધકારમય અને છે. મહાપુરુષના આદર્શ જીવનને દષ્ટિ સમક્ષ રાખતાં આપણને આત્મસ્વરૂપનું દર્શન થાય છે, આચરણી નયનબાઈઓ અને ક્ષતિઓનું સ્પષ્ટ જ્ઞાન થાય છે. પરિણામે આપણે એ ક્ષતિઓને દૂર કરી જીવનનું યોગ્ય ઘડતર કરવા પ્રયત્ન કરીએ છીએ વસ્તુતઃ મહાપુરુષોનું જીવન આપણામાં સંસ્કારોનું સિચન કરે છે; દષ્ટિને વિસ્તૃત બનાવે છે અને એવી રીતે એક દીવાદોડીરૂપ બને છે.

જેમનું જીવન એક આદર્શ જીવન હતું એવા અનેક મહાપ્રતાપી, મહાતેજસ્વી અને મહાપ્રભાવક ધર્મધુરધર મહાપુરુષો જૈન સંપ્રદાયમાં પણ થઈ ગયા. અન્યનું જીવન ઘડવામાં અને સન્માર્ગે વાળવામાં તેઓએ પોતાનો અમૂલ્ય ફાળો આપ્યો છે. અધકારમય જીવનમાં જ્યોતિ પ્રસારી નૂતન વાતાવરણ પેદા કરવામાં અપૂર શક્તિ ખર્ચી છે.

આવા અનંત ઉપકારી પૂજ્યપાદ ગુરુદેવના ચરણોમાં કોરીશ; વંદના હો.....

(ટાઈટલ પેજ ૨ નું ચાલુ)

ઉપરોક્ત ગૃહસ્થોના ઉત્તમ સહકારથી આપણી સભાના મેમ્બરોનો મહા માસ તથા ચૈત્ર માસના સંયુક્ત પ્રવાસ યોજવામાં આવેલ. ચૈત્ર શુદ્ધ ૧ ના દિવસે સભા તરફથી શત્રુઞ્ચ તીર્થમાં હુંગર ઉપર શ્રી દાદાની ટુંકમાં, રંગમંડપમાં પૂજન ભણાવવામાં આવી હતી. તથા ચૈત્ર શુદ્ધ ૪ અને ૫ શનીવાર તથા રવીવાર તા, ૨૭-૩-૯૩ ૨૮-૩-૯૩ યાત્રા યોજવામાં આવેલ. સારી સંખ્યામાં મેમ્બર સાહેબોએ લાભ લીધો હતો. સભ્યોનું સ્વામીવાત્સલ્ય તથા પરમ પૂજ્ય ગુરુભગવંતો તથા પ. પૂ. સાધ્વીજી મહારાજ સાહેબની ભક્તિનો સારો લાભ લીધો હતો.

આ પ્રસંગ સાથે, પાલીતાણામાં પંજળી ધર્મશાળામાં પ. પૂ. આચાર્ય દેવે વિજયવલ્લભસૂરીશ્વરજી મહારાજના સમુદાયના ખીરાજમાન ગરુડાધીપતી પ. પૂ. આચાર્ય દેવ વિજયચંદ્રદિવસૂરીશ્વરજી આદિ ગુરુ-ભગવંતોનાં દર્શન વંદન કરવા આપણી સભાના સભ્યો ગયા હતા. સુખશાતા પુછ્યા આદ સર્વ સભ્યોએ પ. પૂ. આચાર્યશ્રીને સપરીવાર ભાવનગર પધારવા અને આપણી સભાની મુલાકાત લઈ યોગ્ય માર્ગદર્શન આપવા મંત્રીશ્રી કાન્તીભાઈ સહોતે વિનંતી કરી હતી.

પ. પૂ. આચાર્યશ્રીએ અનુકુળતાએ પધારવાનું સ્વીકારેલ છે. સભ્યોમાં ખુબજ સારો આનંદ થયો છે. ત્યારબાદ સભ્યોએ જ્ઞાનપૂજન કર્યું અને પૂજ્યશ્રીએ માંગલલીક સંભળાવ્યું હતું.

કેળવણી સહાયક ફંડમાં સામાર સ્વીકાર

શેડશ્રી રતીલાલ સાકરચંદ શાહ એન્જનીયર તથા તેમના ધર્મપત્ની અ. સૌ. શ્રીમતી કુસુમબેન રતીલાલ શાહ તરફથી આપણી સભા દ્વારા ચાલના “શ્રી કેળવણી સહાયક અનામત” ફંડમાં રૂ. ૧૦૦૦૦-૦૦ અંકે રૂ. દસ હજાર ઉદ્ધારતા પૂર્વક આપવામાં આવેલ છે. (હ: કાન્તીલાલ રતીલાલ સહોત) જે સામાર સ્વીકાર કરવામાં આવે છે.

“ભાવનગરને આંગણે વર્ષાતપના પારણા” આદિ મહોત્સવ

શ્રી ભાવનગર જૈન સંઘના ઉપક્રમે પૂ. આ. વિજયમેરૂપ્રભસૂરીશ્વરજીની પાવન નિશ્રામાં પાંચ સાધુ ભગવંતો ત્રણ સાધ્વીજી ભગવંતો તથા ૧૧ શ્રાવક-શ્રાવિકાઓના વર્ષાતપના પારણા નિમિત્તે શ્રી દાદાસાહેબ આરધના હોલમાં પંચાંગિકા મહોત્સવની ધામધૂમથી ઉજવણી સહ પૂ. આ. મેરૂપ્રભસૂરી મ. સા. ના આચાર્ય-પદ્મતા ૩૧ માં વર્ષમાં મંગલ પ્રવેશ તથા ૬૮ છોડનું ભવ્ય ઉજમણું કરવામાં આવેલ. આ પાવન પ્રસંગે માનનીય નાણામંત્રીશ્રી જીમીલદાસ મહેતા પણ ઉપસ્થિત રહેલ. સુંદર રથયાત્રાનો વરઘોડો તથા શ્રીસંઘ સ્વામીવાત્સલ્ય પણ રાખવામાં આવેલ.

તથા સોનામાં સુગંધ સમાન પૂ. ગુરૂચર્યશ્રી વૃદ્ધિચંદ્રજી મ. સા. ના સ્વર્ગારોહણ શતાબ્દી વર્ષની ઉજવણી કરવામાં આવેલ.

તેમજ ગુરૂણીજી શ્રી લાભશ્રીજી મ. સા. નાં શિષ્યા પ. પૂ. કાન્તાશ્રીજી મ. સાહેબનાં ૭૧ મા દક્ષિા દિન નિમિત્તે વૈશાખ શુદ્ધ ૫ નાં દિવસે સમુદ સામાયિક ભક્તિ ભાવના તથા વિશ રથાનકની પુજન ભણાવવામાં આવી હતી.

Atmanand Prakash

Regd No. GBV. 31

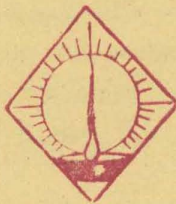
વિરલ આત્મારામજી

મહારાજ સાહેબ

શ્રી આત્મારામજી મહારાજ સાહેબ સ્વભાવતઃ આનંદિ પુરૂષ હતા. કોઈ કોઈ વાર નિર્દોષ આનંદ કરાવતા, કોઈ વાર ગણીતાનું યોગની ગંભીર વાતો ફેડ પાડી સમજાવે, વખત આવ્યે આકાશનાં ગૂહ-તારાઓની ઓળખાણ કરાવે. કોઈ કોઈ વાર ન્યાયશાસ્ત્રની જીણી જીણી વાતો ઉકેલે અને નય-નિક્ષેપાનું મહત્વ સરળ ભાષામાં સમજાવે.

ખાસ મહત્વ તેમના વ્યવહારમાં એ હતું કે પોતાનાથી દિક્ષામાં મોટા એવા સાધુ-ભગવંતોનો સમાગમ થાય તો તદ્દન નિરાભિમાનપણે એમને વંદન કરવા તૈયાર થતા.—નાના કહેવા છતાં વિનય ધર્મના આદેશ અનુસરી વંદન વ્યવહાર રાખે.

જ્ઞાન અને વિનયના તેઓ ભંડાર હતા.

BOOK POST

પ્રતિ,

From,

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ

દે. શ્રી જૈન આત્માનંદ સભા
આરજેડિ, ભાવનગર-૩૬૪ ૦૦૧.

તંત્રી : શ્રી પ્રમોદકાન્ત ખીમચંદ શાહ

પ્રકાશક : શ્રી જૈન આત્માનંદ સભા, ભાવનગર.

મુદ્રક : શેઠ હેમેન્દ્ર હરિલાલ, આનંદ પ્રી. પ્રેસ, સુતારવાડ, ભાવનગર.